

Očakávanie na Pána

strana 2

Anjeli

strana 8

Vzory odvahy: Daniel

strana 16

Dobré zvesti z neba

strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 1/2019 Ročník XVIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:

Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:

Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:

www.slovopravdy.com

E-mail:

redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:

Ján Rybár

Tlačí:

OČAKÁVANIE NA PÁNA (2)	2
ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (5)	4
Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÁ NEVESTA	7
ANJELI (3)	8
KRISTOVA OSOBA (14)	10
OTÁZKY MLADÝCH (3)	12
CHRÁM (2)	14
VZORY ODVAHY: DANIEL	16
NAJPRV VYTRHNUTIE!	18
KREŠŤAN A VOĽBY (2)	20
Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ ZABITIE	23
PRÍŠŤ NAČAS	24
STAČÍ KRISTUS?	26
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	28

Poznámka redakcie:

Tretie a štvrté číslo v roku 2018 neboli vydané. Po druhom čísle v roku 2018 nasleduje prvé číslo v roku 2019.

OČAKÁVANIE NA PÁNA (2)

Howard A. Barnes, Westhoughton, Anglicko

Zaslúbenia tým, ktorí očakávajú na Pána

V Písme nachádzame veľké zaslúbenia pre povzbudenie tých, ktorí „očakávajú na Pána“. Jedno z nich máme v Žalme 27:14: „Očakávaj na Hospodina, buď silný, a nech je mocné tvoje srdce, a očakávaj na Hospodina!“ Vo veršoch 7-12 tohto Žalmu Dávid volá k Hospodinovi, nech odpovie na Jeho modlitbu a tým, že tak robí, povzbudzuje sám seba k čakaniu na odpoveď. Delitzsch to veľmi užitočne komentuje takto: „Verná polovica jeho duše oslovuje tú sklúčenú a slabšiu polovicu.“ Ďalej, trikrát v Žalme 37 Dávid povzbudzuje tých, ktorí sa starostia pre zlostníkov, ktorí zdanlivo prospievajú (v. 7, 9, 34), pričom pri každej príležitosti im hovorí, aby očakávali na Hospodina. Prvé z týchto miest znie: „Mlč Hospodinovi a čakaj na neho! Nehnevaj sa na toho, ktorému sa darí jeho cesta, na človeka, ktorý robí falošne“ (v. 7). Potom ich upokojuje slovami: „Lebo zlostníci budú vyťatí, ale tí, ktorí očakávajú na Hospodina, zdedia zem“ (v. 9). Nakoniec, povzbudzuje ich: „Očakávaj na Hospodina a ostríhaj jeho cestu, a povýši ťa, aby si dedične zaujal zem, z ktorej že bezbožníci budú vyťatí, uvidíš“ (v. 34).

Myšlienka o dedičnom zaujatí zeme je v tomto žalme spomenutá päť ráz a hovorí o budúcom požehnaní napriek momentálnej dočasnej prosperite zlostníkov. Dávidova vlastná skúsenosť bola: „Túžobne som očakával na Hospodina, a naklonil sa ku mne a počul moje volanie o pomoc“ (40:2).

Izaiáš neskôr zapísal vnuknuté zaslúbenie, že „tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily; vznášajú sa na

perutiach ako orli; bežia a nezomdlievajú, chodia a neustávajú“ (Iza. 40:31). Zamýšľal sa nad veľkosťou a večnosťou Boha ako mocného Stvoriteľa, ktorý „neustáva ani nezomdlieva“ (v. 28). Nie je však vzdialeným Bohom, ale tým, ktorý „dáva ustalému silu a tomu, kto nemá vlády, hojne udeľuje moci“. Táto zaslúbená moc bola určená tým, ktorí „očakávajú na Hospodina“. Bezohľadu na to, ako veľmi sú zomdlení, je im zaslúbené, že plní sily vstanú, budú chodiť a bežať. Majú dôveru v Boha a očakávajú na Neho, aby ich požehnal. Matthew Henry vysvetľuje: „Toto zaslúbenie sa v doslovnom zmysle týkalo tých, ktorí trpeli dlhé a kruté zajatie v Babylone a ktorí nemali žiadnu inú nádej na vyslobodenie, jedine v Ňom.“ Neskôr si v Izaiášovom proroctve čítame: „A od veku nikto neslýchchal, nikto nepočul, oko nevidelo Boha krome teba, ktorý by tak bol činil tomu, kto očakával na neho“ (64:4). Pavel, citujúc Izaiáša, vyjadruje výraz „kto očakával na neho“ ako „tí, ktorí ho milujú“ (1. Kor. 2:9), keďže očakávanie na Neho musí mať svoj pôvod v milovaní Ho.

Keď si Micheáš, hovoriac o Izraelskom národe uvedomil, že všetci ľudia ich zradia, povedal: „Ale ja budem vyzerat' Hospodina, budem očakávať na Boha svojho spase-
nia; môj Bôh ma vyslyší. Neraduj sa nado mnou, moja nepriateľko! hovorí dcéra Jeruzalema. Keď som aj padla, zase povstanem; keď sedím vo tme, Hospodin mi je svetlom“ (Mich. 7:7-8). Hriech priniesol súd, ale nepriatelia Izraela si nemali myslieť, že ich budú utláčať navždy, pretože Boh nakoniec zachráni svoj ľud.

Bullinger poznamenáva, že Sofoniáš 3:8 obsahuje všetky písmená hebrejskej

abecedy: „Preto očakávajte na mňa, hovorí Hospodin, na deň, ktorého povstanem na lúpež...“ a naznačuje, že „to znamená, že verš zahŕňa celý Hospodinov zámer ohľadne Izraela“. Nepriateľov Jeruzalema očakával súd, takže verný zostatok mal „očakávať na Hospodina“.

Tak, ako každá duchovná skúsenosť, očakávanie na Hospodina si vyžaduje modlitbu.

Modlitby tých, ktorí očakávajú na Hospodina

Tak, ako každá duchovná skúsenosť, očakávanie na Hospodina si vyžaduje modlitbu. Dávid sa preto modlil: „A tak sa ani nebude hanbiť nikto z tých, ktorí očakávajú na teba“ (Žalm 25:3); „Nech ma ostríhajú bezúhonnosť a priamosť, lebo očakávam na teba“ (v. 21); „Nech sa nehanbia pre mňa tí, ktorí očakávajú na teba, Pane, Hospodine Zástupcov; nech sa nestydia mojou vinou tí, ktorí ťa hľadajú, ó, Bože Izraelov“ (69:6). Niekedy je v očakávaní veľa bolesti, ako v Žalme 69:4: „Ustal som od svojho volania; moje hrdlo vyschlo; moje oči zomdlely, kým očakávam na svojho Boha.“ Hoci má tento žalm jasný prorocký výklad na utrpenia Pána Ježiša na kríži, historicky opisuje Dávidovo vyčerpanie, ktoré nasledovalo jeho modlitbu. Izaiáš sa modlil: „Hospodine, zmiluj sa nad nami; na teba očakávame. Buď ich ramenom každého rána, ovšem našou záchranou v čase súženia“ (Iza. 33:2). Hospodin bude súdiť utláčateľov Siona, avšak kým Jeho ľud čaká, potrebujú Jeho každodennú pomoc.

Varovanie pre tých, ktorí očakávajú na Hospodina

Očakávanie má veľmi praktický úžitok v živote jednotlivca: „Nepovedz: Odplatím

zlé! Očakávaj na Hospodina, a pomôže ti“ (Prísl. 20:22). Nový Zákon tento verš komentuje takto: „Nebud'te rozumní sami u seba, nikomu neodplacujúc zlého za zlé, premýšľajúc o tom, čo je dobré pred všetkými ľuďmi... Nie sami sa pomstiac, milovaní, ale dajte miesto hnevu, lebo je napísané: Mne pomsta; ja odplatím, hovorí Pán“ (Rim. 12:17,19).

Očakávanie na Hospodina v Novom Zákone

Duchovní potomkovia Jakoba, Dávida a Izaiáša tiež očakávajú na Hospodina: „Simeon bol človek spravodlivý a pobožný, očakávajúci potešenie Izraelovo“ (Luk. 2:25) a „Jozef z Arimátie, počestný radca, ktorý tiež sám očakával kráľovstvo Božie“ (Mar. 15:43; Luk. 23:51). Mimo toho, očakávanie v Novom Zákone sa skôr týka Božej Osoby, Toho, ktorý má prísť z nebies, než napĺňania Božích zámerov na Zemi. Židovskí veriaci na začiatku knihy Skutkov očakávali na „zasľúbenie Otca“ (1:4), Božieho Ducha, pretože Pán Ježiš im prikázal, „aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby čakali zasľúbenie Otcovo, o ktorom zasľúbení ste vraj počuli od mňa“ (1:4, vid' tiež 2:33 a Luk. 24:49). Veriaci v Tesalonikách sa obrátili k živému Bohu, aby „očakávali jeho Syna z nebies“ (1. Tes. 1:10) a apoštolovou túžbou za nich bolo, „nech Pán ráci upraviť vaše srdcia k láske Božej a k trpezlivosti Kristovej“ (2. Tes. 3:5).

Epištola Rimanom učí, že „ak sa nadějeme na to, čoho nevidíme, vtedy očakávame v trpezlivosti“ (Rim. 8:25). Pomoc v tomto očakávaní prichádza od Svätého Ducha, „lebo my v Duchu z viery očakávame nádeju spravodlivosti“ (Gal. 5:5). Pavel písal zhromaždeniu v Korinte, že „nemáte nedostatku v niktom dare milosti očakávajúc zjavenie nášho Pána Ježiša Krista“ (1. Kor. 1:7). Podobne, keď spomína nebo v epištole Filipanom, hovorí, že je to miesto,

„odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista“. Neskôr je veriacim zo Židov pripomenuté, že „Kristus... sa po druhé ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú, na spasenie“ (Žid. 9:28).

Záver

V každej dobe verní svätí očakávali na Hospodina, horlivo dúfajúc v naplnenie Jeho zaslúbení: Boh koná, oni čakajú! Iste, „Dobry je Hospodin tým, ktorí očakávajú na neho, duši, ktorá ho hľadá“ (Plač 3:25).

„Očakávaj, moja duša, na Hospodina, na naplnenie Jeho slávnych sľubov, drž sa pevne Jeho slova: Ako tvoje dni, tak bude tvoja sila.“ (William Freeman Lloyd)

„Krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ (1. Jána 1:7)

Svet je plný ľudí, ktorí zápasia s pocitom viny a zlyhania. Ó, žiť život znova a žiť ho správne! Prúdia do ordinácií psychológov a psychiatrov, túžiac po odpočinku od zraneného svedomia. Môžeme spoznať odpočinok – ak sa obrátíme ku Kristovi a dôverujeme Mu. Nie je iný liek; nie je potrebný nič iné.
—Donald L. Norbie

Pane, verím v Tvoju vzácnu krv, ktorá sa pri milostivom tróne Božom navždy prihovára za hriešnikov, ktorá sa vyliala aj za mňa, aj za moju dušu.

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (5)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

5. Miestny zbor zjavuje Boží poriadok

Zanecháme teraz predmet „panstva“ a pozrieme sa na „hlavu“. Tieto dve témy – ktoré obe majú značný dopad na život a svedectvo zboru – musíme pozorne rozlišovať. Panstvo sa týka vlády; hlava sa týka úlohy. Panstvo zdôrazňuje nadriadenosť a suverenitu; hlava zdôrazňuje funkciu a úrad. Panstvo znamená, že Boh má absolútnu právomoc rovnako nad mužom a ženou; hlava

Panstvo sa týka vlády; hlava sa týka úlohy.

hovorí o rozdielnej úlohe pre mužov a ženy.

Biblia hovorí, že Boh je hlavou Krista, ale nikdy, že Boh by bol Pánom Krista (1. Kor. 11:3). Prečo? Pretože, hoci Kristus je podriadený Bohu čo sa týka Jeho úlohy a funkcie, ostáva rovný Bohu vo svojej prirodzenosti a podstate. Podobne, muži a ženy sú si rovní vo svojej podstate, ale majú rôzne úlohy v Božom zámere – muž ako hlava, žena ako pomoc. Takže, hoci muž je hlavou ženy, nie je pánom ženy. Byť niekoho hlavou znamená

byť v pozícii autority nad ním a zodpovednosti za neho, hoci si títo navzájom môžu byť rovní.

Byť niekoho hlavou znamená byť v pozícii autority nad ním a zodpovednosti za neho, hoci si títo navzájom môžu byť rovní.

Ak tomu správne rozumieme, Satanov prvý útok v Biblii – v Édene – bol útokom na poriadok hlavy. Áno, Satan chcel, aby naši

prvú prarodičia neposlúchli svojho Stvoriteľa, ale spôsob, ktorým to vykonal, ukazuje tiež, že jeho zámerom bolo zároveň podryť a prevrátiť Boží poriadok. Pristúpil k žene, Eve, azviedol ju, aby prevzala vedenie pri prvom prestúpení (1. Moj. 3:1; 1. Tim. 2:14). Slovy J. Allena: „...Eva vystúpila zo svojho miesta; tým, že tak urobila, prevrátila Boží poriadok a Adam, s otvorenými očami prijal jej vodcovstvo s katastrofickými následkami. Obaja teda porušili Bohom daný poriadok; Eva tým, že prevzala autoritu a vládu, ktorá jej právom nepatrila a Adam tým, že sa vzdal autority, na čo nemal právo.“

Boh, pre svoju vlastnú slávu, zachovanie Jeho ľudu a pre oči anjelov (1. Kor. 11:10) túži, aby bol zmätok z Édena napravený v miestnom zhromaždení, že bude uznávaný Boží poriadok – doslovne, aj symbolicky.

Doslovné uznanie

Poriadok hlavy je zjavovaný v miestnom zbore tým, že muži berú zodpovednosť za vedenie a účasť ako hlava, zatiaľ čo sestry sa podriaďujú tomuto vedeniu vo svojej úlohe ako pomoc. Pavel hovorí o autorite a mužoch ako o hlave slovami „Chcem tedy, aby sa

mužovia modlili na každom mieste a pozdvihovali sväté ruky bez hnevu a bez pochybovania“ (1. Tim. 2:8), a potom načrtáva niekoľko spôsobov, akými môžu sestry naplňať svoju úlohu ako pomoc pri bratoch: svojim zbožným obliekaním a chovaním; svojimi dobrými skutkami; svojim podriadeným mlčaním a svojim pobožným, verným správaním doma. Takže, v miestnom zhromaždení je vidieť slávu muža ako hlavy v ich hovorení a vedení, zatiaľ čo sláva ženy sa ukazuje v týchto aspektoch ich úlohy ako pomoci.

V našich dňoch rovnostárstva a feminizmu je nutné rozumieť dôvodu, prečo ženám nie je dovolené „učiť ani vládnuť nad mužom“ (1. Tim. 2:12). Nie je to preto, že by boli menejcenné, ani to nie je trestom za to, že žena bola zvedená v záhrade v Édene. Adamova vina v raji bola v skutočnosti väčšia ako Evina kvôli jeho postaveniu hlavy. Nie, je to poriadok hlavy v stvorení: „Lebo Adam bol stvorený prvý, až potom Eva“ (v. 13). Inými slovami, originálny Boží zámer a plán, predtým, než do sveta vstúpil hriech, bol, aby Adam prevzal vedenie ako hlava a Eva naplňala úlohu pomoci. Pavel hovorí, že to, čo sa pokazilo v Édene, tak na Adamovej, ako aj Evinej strane, má byť napravené

v zhromaždení. Muži nemajú pasívne a ticho sedieť, nemodliť sa a žiadnym spôsobom sa nezúčastňovať zhromaždení; a ženy nemajú samé hovoriť, pretože verejná modlitba a kázanie sú vonkajším prejavom vedenia a tým by sa spreneverili svojej úlohe v poriadku hlavy.

*Verejná modlitba
a kázanie sú vonkajším
prejavom vedenia.*

Symbolické uznanie

Poriadok hlavy sa tiež ukazuje symbolicky. Ako? Tým, že pri spoločných zhromaždeniach majú muži nepokryté hlavy a ženy nosia pokrývky. Keď si žena prikryje hlavu, hovorí tým: „Som tu, aby som pomáhala, avšak som podriadená autorite.“ Podobne brat s nepokrytou hlavou hovorí: „Som tu, aby som prevzal moju úlohu v zodpovednosti za vedenie a účasť v učení.“ Všimnime si, že pokrývka hlavy je „znamením moci“ (1. Kor. 11:10). A. T. Robertson vysvetľuje: „závoj na hlave ženy je znamením autority, ktorú má nad ňou muž s nepokrytou hlavou.“ Takže, keď sestra odmieta nosiť pokrývku hlavy, hovorí tým: „Odmietam autoritu muža.“ Tým vlastne hovorí: „Chcem byť mužom.“ Tým znevažuje muža – svoju

hlavu – a odmieta svoju úlohu v Božom poriadku. Podobne, ak si muž pokrýva hlavu, preberá miesto ženy a znevažuje svoju hlavu – Krista – tým, že odmieta prevziať svoje miesto v poriadku hlavy.

Muž je „obrazom Boha a jeho slávou“ (v. 7). Spôsob, akým sú tu spojené slová „obraz“ a „sláva“ slovom „a“ znamená, že táto fráza môže byť preložená: „muž je slávnym obrazom Boha“. To znamená, že v Édene, mužovou úlohou bolo reprezentovať Boha ako Jeho zástupcu na Zemi. Eva, jeho žena, naplnila podpornú úlohu. Bola učinená „pre muža“. Všimnime si však,

Pavel opisuje ženu, jednoducho hovorí, že je „slávou muža“, nie jeho obrazom.

že keď Pavel opisuje ženu, jednoducho hovorí, že je „slávou muža“, nie jeho obrazom. Prečo? Preto, že zatiaľ čo muž reprezentuje Boha, žena nereprezentuje muža, ale dopĺňa ho. Je „slávou muža“ v tom istom zmysle, ako Eiffelova veža je „slávou Paríža“ - zvýrazňuje Paríž a pridáva k jeho sláve a známosti. V prípade muža a ženy čítame: „Chrabrá žena statočná je korunou svojho muža“ (Prísl. 12:4). Teda v zhromaždení, keď si sestry – vydaté aj slobodné

– prikrývajú hlavu a podriadené poskytujú pomoc, podporu a službu, plnia svoju Bohom danú úlohu „mužovej slávy“. Stephen Hulshizer nápomocne zhrňa toto učenie: „Muž svojou nepokrytou hlavou ukazuje, že je ochotný láskavo viesť v ochotnej podriadenosti svojej duchovnej hlave, Kristovi. Žena svojou pokrytou hlavou zjavuje, že sa ochotne podriaďuje duchovnému vedeniu muža.“

Aj keď zbor nie je zídenny, existuje prirodzený každodenný spôsob, ktorým je možné zjavovať Boží poriadok o hlave.

Rozlišovanie pohlaví

Aj keď zbor nie je zídenny, existuje prirodzený každodenný spôsob, ktorým je možné zjavovať Boží poriadok o hlave – krátkymi vlasmi mužov a dlhými vlasmi žien (1. Kor. 11:13-15).

J. N. Darby hovorí: „...dlhé vlasy ženy, jej sláva a ozdoba, ukazujú, v protiklade s vlasmi muža, že nebola učinená, aby sa prejavovala odvahou muža. Jej vlasy, dané ako prirodzený závoj, ukazujú že jej pravým poslaním a jej slávou je pokora, podriadenosť.“

Predmety dĺžky vlasov a pokrývky hlavy sú úzko spojené v 1. Kor. 11. J.

Hunter vysvetľuje: „Vo verši 5 je odmietanie pokrývky (v Božích očiach) považované za to isté, ako nemať žiadnu pokrývku. Ak dlhé vlasy a pokrytá hlava ženy dokazujú, že rozpoznáva, že muž je jej hlavou, potom nepokrytá hlava a ostrihané či krátke vlasy ukazujú odmietnutie podriadenia sa mužovi.“ Biblia učí, že ak žena odmieta nosiť duchovný znak (pokrývku hlavy), môže sa rovno vzdať aj prirodzeného znaku (jej dlhých vlasov), pretože pokrývka hlavy v zhromaždení je tým, čím sú dlhé vlasy v prírode – znakom podriadenia. A tieto dva znaky podriadenia sa navzájom dopĺňajú; dlhé vlasy sú žene dané ako prirodzená pokrývka zodpovedajúca jej duchovnej pokrývke hlavy či závoju (v. 15). Teda ak má žena dobrovoľne krátke vlasy, nie je podriadená. Odmieta vziať svoje miesto v Božom poriadku tým, že vyzerá, ako muž. A naopak, pre muža, ktorý má dlhé vlasy - „je mu to nectou“ (v. 14).

Nech nám Pán pomôže porozumieť tomuto dôležitému predmetu a nech tak v doslovnom, ako aj symbolickom uznaní tohto poriadku hlavy, radostne a rozumne preberáme naše Bohom dané úlohy v súlade so zjaveným Písmom.

(Pokračovanie nabadúce)

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÁ NEVESTA

Jason Wahls

„Haleluja!“ či „Chváľte Hospodina!“ je „H“ zvolanie, ktoré otvára scénu, pretože „Hospodin, všemocný Boh“ vládne a „kráľovstvá sveta sa staly kráľovstvami nášho Pána a jeho Krista, a bude kralovať na veky vekov“ (Zjav. 11:15). Za tým nasleduje prikázanie byť nesmierne radostný: „Radujme sa a plesajme“ (19:7). Keď uvažujeme o „poslednej Neveste“, chceme hľadať na dôvod tejto veľkej radosti: pripravenosť nevesty a jej spravodlivosť.

Dôvody na túto veľkú radosť sú dva. Prvým je, že súženie sa končí a Kristus začína svoju tisícročnú vládu. Po druhé, Kristova Nevesta bude formálne predstavená na svadobnej večeri Baránkovej, keď ju predtým vykúpil počas doby Cirkvi a vytrhol k sebe pred súžením. Hoci táto radosť má svoj vrchol na svadobnej hostine, v každom úde Nevesty je prítomná už od obrátenia. Dozorca vo Fili pách a jeho dom sa radovali z viery v Boha (Skut. 16:34). Slovo „plesat“, ktoré je použité v týchto veršoch, tiež opisuje: pastiera, ktorý našiel stratenú ovцу, Zachea (Luk. 15:5), keď prijal Krista (Luk. 19:6), vedomie toho, že je naše meno napísané v nebesiach (Luk. 10:20) i otcovu radosť z návratu márnotrateného syna (Luk. 15:32). Zakúsil si už túto radosť zo spasenia?

S týmto slávnostným chórom znejúcim v našich ušiach našu pozornosť teraz obraciame k pripravenosti Nevesty, pretože je opísaná ako tá, ktorá sa pripravila. Komentátori poznamenávajú, že sa v tomto kontexte hovorí o Neveste, ktorá sa v tomto okamihu už bola ukázala pred súdnou stolicou Kristovou, ktorá nasleduje po vytrhnutí (Rim. 14:10; 2. Kor. 5:10). Bez toho, že by sme chceli znižovať tento výklad, môžeme sa radovať z myšlienky, že jednotlivé údy

Nevesty boli pripravené k tejto chvíli už od spasenia, keď sa stali údmi Nevesty a dostali istotu, že jedného dňa budú po Jeho boku v tomto budúcom slávnom momente. Si pripravený?

Ďalej si všimnime jej spravodlivosť, nazvanú „spravodlivosťou svätých“. Nemôžeme si pomôcť a nemysliet na spravodlivosť, ktorú sme dostali: „aby som bol najdený v ňom nemajúci svojej vlastnej spravodlivosti, spravodlivosti zo zákona, ale majúci spravodlivosť skrze vieru Kristovu, spravodlivosť z Boha, založenú na viere“

Darovaná spravodlivosť je tá, ktorú Boh priznáva hriešnikovi, ktorý verí v Krista.

(Fil. 3:9). Darovaná spravodlivosť je tá, ktorú Boh priznáva hriešnikovi, ktorý verí v Krista. Nie je to vnútorná spravodlivosť, pretože „nieto spravodlivého ani jedného“ (Rim. 3:10), ani nie je zaslúžená, pretože „niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“ (v. 12). Darovaná spravodlivosť je výsledkom toho, že Kristus bol za nás učiný hrieškom, aby sme my v ňom boli spravodlivosťou Božou (2. Kor. 5:21). Uveril si v Krista a vyhlásil ťa Boh za spravodlivého?

Hoci sa v tomto článku sústredíme na Nevestu, musíme zdôrazniť, že za všetko vďačí veľkej láske Ženícha (Efež. 5:25-29) a Jeho obetnej smrti za ňu. Bola nesmierne požehnaná, avšak rovnako sú „blahoslavení povolaní k večeri svadby Baránkovej“ (Zjav. 19:9). Toto je štvrtý zo siedmych výskytov slova „blahoslavení“ v knihe Zjavenia. Bude tu Ženích, Ježiš Kristus, Nevesta a všetci hostia. Budeš tu aj ty?

ANJELI (3)

William M. Banks, Škótsko

Rozdelenie: vyvolení a padlí

Existujú dve hlavné triedy anjelov: „vyvolení“ (1. Tim. 1: 15) – tiež nazývaní „svätí“ – a „padlí“ (Iza. 14: 12). V Božom slove sú menovaní dvaja z vyvolených anjelov, zatiaľ čo z padlých vyvstáva jeden. Rovnako tak medzi vyvolenými, ako aj medzi padlými je niekoľko zvláštnych podskupín.

Jednotlivo menovaní vyvolení anjeli

Sú dvaja zvláštni vyvolení anjeli, ktorí sú jednotlivo menovaní. Azda najznámejším je Michal, ktorého meno znamená „taký, ako Boh“. Michal dostal výnimočné miesto v knihe proroka Daniela (10:13,21; 12:1), a v epištrole Júdu je nazývaný archanjelom (v. 9). Michal a jeho anjeli bojujú s drakom a jeho anjelmi v knihe Zjavenia 12:7. Všetko sú to priame zmienky o tomto mocnom anjeli. Nepriamo zmienku o „hlase archanjela“ nájdeme v 1. Tes. 4:6.

Archanjel môže byť iba jeden, takže Michal je zjavne mimoriadnou mocou k dobrému spomedzi vyvolených anjelov. Je nazvaný „kniežatom“ Izraela (Dan. 12:1); má veľkú právomoc a silu, schopnú priniesť národu záchranu vo veľkom súžení. „V tom čase povstane Michael, veľké knieža, ktorý stojí nad synmi tvojho ľudu, a bude čas súženia, akého nebolo odkedy len je národom až do toho času. A v tom čase bude vyslobodený tvoj ľud, každý, kto bude nájdený zapísaný v knihe.“ Skutočnosť „boja na nebi“ v Zjavení 12:7 (sú všetky boje bojované a rozhodnuté v nebi, predtým, než je ich výsledok zjavený na Zemi?), kde Michal premôže draka a jeho anjelov, je ďalším znamením jeho moci a môže časovo zodpovedať tomu, čo čítame v 12. kapitole proroka Daniela.

Zmienka v epištrole Júdu o Michalovi, ktorý bojoval so Satanom o Mojžišovo telo,

nám môže poukázat' na jednu z jeho hlavných oblastí pôsobenia, ktorou sú telá svätých, a vrhnúť svetlo na zmienku o hlase archanjela v 1. Tesaloničanom 4. kapitole, kde sa hovorí práve o telách svätých. Veliteľský povel „samého Pána“ charakterizovaný hlasom archanjela bude mať dostatočnú moc, aby vzkriesil spiace telá „mŕtvych v Kristu“ a následne ich vytrhnúť do Jeho prítomnosti. Popri tom je užitočné všimnúť si úctu, ktorú má Michal naproti autorite v epištrole Júdu v. 9: „A archanjel Michal, keď v spore s diablom hovoril o telo Mojžišovo, neopovážil sa vyniesť proti nemu rúhavý súd, ale povedal: Nech ťa potresce Pán!“ Môže nám to byť ponaučením aj pre tieto dni, keď sa autority berú naľahko.

Druhým menovaným je Gabriel. Jeho meno znamená „mocný“ a „Boží bojovník“. Jeho činnosť je spojená so zjavovaním budúcnosti. Bol poslaný k Danielovi (8:16), aby mu zjavil Božie tajomstvá vo videní barana a kozla, a aby mu odovzdal dôležité podrobnosti proroctva o sedemdesiatich týždňoch (9:21-27). Oznamil aj narodenie Jána Krstiteľa (Luk. 1:11) i Mesiáša (Luk. 1:26). Sám seba opisuje takto: „Ja som Gabriel, ktorý stojím pred Bohom“ (Luk. 1:19). Tak, ako Eliáš (1. Král. 17:1; 18:15) a Elizeus (2. Král. 3:14; 5:16) pred ním, svedčí o tom, že tí, ktorí stoja v Božej prítomnosti, môžu účinne zjavovať Božie myšlienky.

Skupinovo menovaní vyvolení anjeli

Znova sú tu dve skupiny, ktoré máme menované. Prvou sú cherubíni, tiež nazývaní „živé bytosti“ v Eze. 10:20 a Zjav. 4:6. Je náročné určiť jednu spoločnú činnosť cherubínov, keďže zmienky o nich sú veľmi rôznorodé. Najprv ich vidíme ako stráž-

cov raja v 1. Moj. 3:24. Ďalej majú dôležité symbolické aj ornamentálne miesto tak v svätostánku (napr. 2. Moj. 25:18), v Šalamúnovom chráme (napr. 1. Král. 6:23), ako aj v chráme v Eze. 41:18. Okrem toho vidíme aj ich úzke spojenie s trónom Božím v Žalmoch, napr. 80:1 a 99:1; v Eze. 1. kapitole i v Zjav. 4. kapitole.

Ak chceme spojiť tieto rozličné zmienky o cherubínoch, vidíme prinajmenšom nasledovné:

► Chránia Božiu svätosť a sú strážcami svätých vecí; niekedy je to v spojení so súdom (1. Moj. 3:24; 2. Moj. 25:18), bez možnosti vyhnutia sa tomuto súdu („plné oči spredu i zozadu“ Zjav. 4:6; tváre obrátené všetkými smermi – Eze. 1:10). Aby mohli brániť Božiu svätosť, sú schopní akéhokolvek a okamžitého pohybu podľa potreby (Eze. 1:12-14).

► Majú úzke spojenie s Božím trónom. Tento trón môže byť prenášaný i podopieraný podľa potreby (Žalm 18:9,10; Eze. 1:22). Okrem toho, sú vôkol trónu, aby mu poskytovali potrebnú ochranu, spojenú s oddanou chválou (Zjav. 4:6-9).

► Sú znakom Božej prítomnosti (Žalm 80:1; 99:1).

Druhými menovanými sú serafíni. Toto meno znamená „ohnivý had“ alebo „horiaci“. Hoci autorizovaný anglický preklad Biblie obsahuje len dve priame zmienky o serafínoch (Iza. 6:2-3), existuje päť ďalších miest, kde je toto slovo preložené ako „ohnivý“ (4. Moj. 21:6; 5. Moj. 8:15) alebo „ohnivý had“ (4. Moj. 21:8; Iza. 14:29; 30:6), čo je spolu sedem zmienok. Spojenie s hadom je veľmi zaujímavé. Toto slovo môže mať spojenie s pádom človeka v Édene, kde Satan na seba vzal podobu ohnivého hada, alebo slovami Pavla, „anjela svetla“ (2. Kor. 11:14).

Zmienky o serafínoch v Izaiášovi hovoria o atmosfére neprestajnej chvály zjavenej v pokore (zakrytá tvár) a dôstojnosti (zakryté

nohy) a o rozpoznávaní úžasného veličenstva toho, ktorý sedí na tróne: „Serafíni stáli nad ním. Každý mal šesť krýdel; dvoma zakrýval svoju tvár, dvoma zakrýval svoje nohy a dvoma lietal. A volali jeden druhému a hovorili: Svätý, svätý, svätý Hospodin Zástupcov, celá zem je plná jeho slávy.“ (Iza. 6:2-3).

Navyše, je tu aj uistenie, že prístup do svätyne je možný jedine skrze obeť (porovnaj význam ich mena), aby bola odňatá nečistota. „Vtedy som povedal: Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých rtov a bývam prostred ľudu nečistých rtov; beda mne, lebo moje oči videly Kráľa Hospodina Zástupcov! Tu priletel ku mne jeden zo serafínov majúc v ruke žeravý uhol, ktorý vzal kliešťami s oltára. A dotknul sa mojich úst a riekol: Hľa, tento uhol sa dotknul tvojich rtov, a tak odišla tvoja nepravosť, a tvoj hriech je prikrytý.“ (Iza. 6:5-7).

Existuje niekoľko ďalších zmienok o vyvolených anjeloch, napr. Efež. 1:21: „...kniežatstvo a vrchnosť a moc a panstvo.“ Niektorí anjeli majú zvlášť určenú oblasť pôsobnosti: „moc nad ohňom“ (Zjav. 14:18), ďalší je opísaný ako „anjel nad vodami“ (Zjav. 16:5).

Jednotlivo menovaný padlý anjel

Zdá sa, že máme menovaného iba jedného padlého anjela, ktorý má štyridsať rôznych mien a titulov, z ktorých najznámejšie sú Satan (odporca), had (zradca), Lucifer (syn rannej hviezdy), drak (sila), diabol (žalobca) a Apolyon (zhubca, anjel priepasti). Satan bol najväčšou bytosťou, ktorá bola stvorená. Je kniežatom nad padlými anjelmi. Spolu s ostatnými anjelmi má svoju osobnosť (city, vôľu a rozum). Bol stvorený ako „veľký cherub zastierajúci“, „dokonalý v kráse“, „plný múdrosti“, avšak „našla sa pri ňom nepravosť“ (Eze. 28:11-19). Výsledkom bolo, že Boh o ňom povedal, že bude zvrhnutý do jamy.

(Pokračovanie nabudúce)

KRISTOVA OSOBA (14)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho nespochybniteľné človečenstvo (4)

V minulom článku sme videli, že počas života Pána Ježiša Krista na svete bola v ňom dokonale zjavená každá cnosť. Písmo nás veriacich vyzýva, aby sme sa stávali cnostnejšími: aby sme rástli vo svätosti, v trpezlivosti, v láske, v dobrote a v každej ďalšej ušľachtilej vlastnosti. Pri Pánovi Ježišovi žiadny takýto vývoj nebol potrebný. On bol po celý čas bezúhonný a dokonalý v každej cnosti.

Niektorí to popierajú a citujú verše, ktoré údajne učia ináč. Jeden z nich znie: „On, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel.“ (Žid. 5:8). Toto slovo, vravia, ukazuje, že potreboval rásť v poslušnosti voči Jozefovi a Márii, i voči ďalším autoritám.

Na úvod, verš v Žid. 5:8, nehovorí o Jeho poslušnosti voči Jozefovi a Márii, ale voči svojmu Otcovi, Bohu. Pouvažujme však o tomto verši viac, pretože zásady, o ktorých hovorí, sú dôležité. Keď hovoríme o dieťati, ktoré sa „učí poslušnosti“, môže to znamenať, že nevie, ako byť poslušným a potrebuje sa to naučiť; alebo, že vie, ako poslúchať, ale má sklón byť neposlušné

a musí sa naučiť túto náchylnosť ovládať; alebo, že vie, ako poslúchať, ale musí sa to naučiť z vlastnej skúsenosti. Všetky tri prípady sú zahrnuté vo výchove detí. V prípade Pána Ježiša Krista prvé dva neboli nikdy potrebné. Čo sa týka Jeho poslušnosti naproti Otcovi, alebo aj komukoľvek na Zemi, nepotreboval žiadny návod k poslušnosti a nemal ani nijaký sklón k neposlušnosti. „Naučil sa poslušnosti“ jedine v zmysle „učenia sa zo skúsenosti“. Keď prišiel na Zem, naučil sa dokazovať poslušnosť v situáciách, s ktorými sa nikdy predtým nestretol.

Preto, keď čítame, že „prišiel do Nazareta a poddával sa im (Márii a Jozefovi),“ neznamenalo to, že by im až vtedy začal byť podriadený. Lukáš prosto vraví, že pokračoval v tom, čo robil vždy – bol im dokonale poslušný, už od útleho detstva.

Lukáš 2:52 hovorí: „A Ježiš prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí.“ Tento verš býva prekrúcaný prinajmenšom dvoma spôsobmi. Po prvé, niektorí hovoria, že ukazuje, že Pán Ježiš nemal vždy dokonalú múdrosť. Nesú-

hlasíme s týmto výrokom a veríme, že vysvetlenie je podobné tomu, čo sme povedali o poslušnosti. Múdrosti sa človek učí tak vyučovaním, ako aj skúsenosťou. To prvé On nikdy nepotreboval; Lukáš hovorí o druhom. Každý deň, ktorý bol tu na Zemi, Jeho životné skúsenosti rástli a ich nutným dôsledkom bola aj múdrosť. Ako čas plynul, Jeho múdrosť sa stávala zjavnou pre viac a viac ľudí.

Po druhé, títo ľudia tvrdia, že tento verš ukazuje, že nie vždy mal dokonalú milosť u Boha, že to bolo niečo, čo potreboval rozvíjať. Znovu, jasne odmietame túto myšlienku. Otec bol vždy dokonale spokojný s každou stránkou Synovho charakteru a so všetkým, čo robil. Pán Ježiš každý deň konal to, čo prinášalo radosť Jeho Otcovi. Preto na konci každého dňa bolo viac toho, čo pôsobilo Otcovi potešenie, než na jeho začiatku. V tomto zmysle rástol v milosti u Boha. Tento nárast nebol

Preto na konci každého dňa bolo viac toho, čo pôsobilo Otcovi potešenie, než na jeho začiatku.

nárastom priazne, čo sa týka jej kvality, ale bol to nárast v množstve.

Podobne, čo sa týka v náraste priazne u ľudí, nebolo to tým, že by sa On stával cnostnejším, ale skôr, že deň po dni ľudia mohli vidieť viac a viac dôkazov Jeho dokonalého charakteru a správania. Tak ich úcta k Nemu mohla stále rásť.

Verše, o ktorých práve uvažujeme, hovoria o Jeho „vzraste“. Toto slovo nehovorí vždy o telesnej výške. Niekedy súvisí s narastajúcim vekom. Akokoľvek tomu rozumieme, je jasné, že sa to týka vývoja – rástol vekom a vyvíjal sa aj fyzicky. Urobíme dobre, ak na to budeme pamätať. Adam bol dospelý odo dňa, keď bol stvorený. Vyzeral dospelu, prijímal pokyny a rozprával (1. Moj. 2:16, 20, 23). Nebolo to tak pri našom

požehnanom Pánovi; nebol to Boží spôsob, ktorým mal prísť Jeho Syn. Prišiel ako malé bábätko, nerozprával od prvého dňa, keď sa narodil (hoci by toho iste bol schopný). Nevyvíjal sa spôsobom, ktorý by ľuďom pripadal zvláštny, či už telesne, alebo v iných oblastiach, ako napríklad používanie jazyka. Stupeň Jeho vývoja, ako ho videli ostatní, bol vždy primeraný Jeho veku. Napriek tomu, ako čas plynul, bolo zrejmé, že nie je obyčajným dieťaťom – vidíme to z ich reakcie, keď hovoril so židovskými učiteľmi v chráme (Luk. 2:47). Boh to zariadil tak, aby si ľudia uvedomili Jeho veľkosť postupne, hoci táto veľkosť v Ňom bola vždy. Jeho dokonalosť a to, ako si ľudia uvedomovali túto dokonalosť, sú dve rôzne veci, ktoré nemôžeme zamieňať. Skutočnosť,

že Jeho fyzický vývoj bol podobný nášmu nás nesmie zviest' k omylu, že sa potreboval vyvíjať aj v cnosti. Nie, bol vždy dokonale cnostný.

Keď čítame, že bol „učinený dokonalým“ (Žid. 5: 9), iste to neznamenal, že by bol niekedy nedokonalý. Pisateľ epištoly Židom ukazuje, ako Ho Jeho skúsenosti na Zemi jedinečne pripravili na úlohu nášho veľkého Veľkňaza. „Dokonalý“ tu znamená „dokonale vhodný“ (na svoju veľkňazskú službu). Žiadnym spôsobom to nenaznačuje, že by kedykoľvek bol nedokonalý v charaktere.

O Jeho zdokonalení budeme uvažovať v našom ďalšom článku, ak Pán dá a budeme môcť začať hľadiť na „Jeho nepoškvrnenú bezúhonnosť“.

„A povedal: Mojich bohov, ktorých som spravil, ste vzali i kňaza a idete preč! A ja čo už budem mať?“ (Sudcov 18:24)

„Ale on preto, že trvá na veky, má na iného neprechodné kňazstvo, večné, prečo aj môže vždycky dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa primlúval za nich.“ (Židom 7:24-25)

Mícha oplakával stratu svojho ľudského kňaza. Tak je to s náboženstvom – nedá sa mu veriť. Boh nikdy nemal v úmysle, aby bol človek spasený náboženstvom, ale jedine skrze Pána Ježiša, ktorý trvá navždy a môže zachrániť. —B. Gunning

OTÁZKY MLADÝCH (3)

Alan Summers, Škótsko

Ako môžem vedieť, ktorá cirkev je správna?

Existuje iba jeden spôsob, ako určiť, ktorá cirkev je správna – presvedčiť sa, či žijú tak, ako učí Biblia. K tomu však mladý veriaci musí vedieť, čo Biblia učí o cirkvi. Tu sú niektoré základné body:

- ▶ Biblia jasne hovorí, že cirkev nie je budova, ale sa skladá z ľudí, ktorí sú spasení (napr. 1. Kor. 1:1-2). Keďže toto učenie je v mnohých denomináciách prehliadané, tieto musíme pri hľadaní cirkvi, ktorá sa schádza podľa Písma, vylúčiť. Mnohé takzvané cirkvi sú plné ľudí, ktorí nikdy nečinili pokánie zo svojich hriechov a nikdy neboli znovuzrodení. Možno je to preto, že cirkev učí, že spasenie je odovzdávané krstom malých detí a udržiavané dobrými skutkami a svedkami. Dobrý počiatkový bod je uistiť sa, že pre plné prijatie do cirkvi je nutné spasenie len skrze vieru, založené výlučne na obeti nášho Pána Ježiša Krista na kríži.

- ▶ Biblia tiež jasne hovorí, že ľudia, ktorí sú spasení, sa majú dať pokrstiť. Príklady krstu v Písme vždy ukazujú ľudí ponorených do vody, napr. Pán Ježiš v Jordáne (Mat. 3:16), či etiópsky eunuch na púšti (Skut. 8:38). Ak sa jasne neučí o krste veriacich ponorením, alebo je považovaný za niečo voliteľné a vedľajšie, značí to, že toto spoločenstvo nie je verné Písmu. Každý v prvej cirkvi bol pokrstený čoskoro po spasení. Je to taká základná potreba, tu nie je žiadny priestor pre kompromisy.

- ▶ Dôležitá je tiež organizácia a spôsob správy v cirkvi. V novozákonných časoch to bolo veľmi jednoduché. Apoštoli mali autoritu nad cirkvou ako celkom (napr. 1. Kor.

12:28; Efež. 2:20) a starší nad jednotlivými zbormi (Skut. 20:28). Preto Pavel mohol písať listy jednotlivým zborom a napomínať ich k poslušnosti (napr. 2. Tes. 3:6-12). Mohol sa tiež stretávať so staršími a dávať im ústne nariadenia (Skut. 20:17-35). Smrťou apoštola pominulo právo akéhokoľvek jednotlivca alebo skupiny na vykonávanie autority nad zbormi. Biblia nikde nehovorí, že by Boh zamýšľal, aby ktokoľvek prevzal ich úlohu, alebo že by mala vzniknúť akákoľvek ďalšia vrstva autority, ktorá by vládla nad zbormi. Preto dnes jedinou autoritou nad zborom (okrem Krista ako vzkriesenej Hlavy) sú starší v danom miestnom zbore. Žiadnemu jednotlivcovi, či je to pápež, biskup, kňaz alebo pastor, Písmo nedáva výlučnú právomoc nad miestnym zborom (Fil. 1:1). Preto keď hľadáme cirkev podľa predlohy Nového zákona, mali by sme hľadať miesto, kde je vedenie zboru v rukách starších, ktorí sa zodpovedajú jedine samému Pánovi Ježišovi. Hoci organizačná štruktúra cirkvi sa môže zdať ako podružná záležitosť, má svoj nesmierny význam. Štruktúra cirkvi určuje, či môže fungovať spôsobom, ktorý zamýšľal Boh. Ak existuje ústredná jednotka, ktorá pripravuje a ustanovuje vodcov, toto bráni zborom, aby rozpoznávali tých, ktorých poznajú zo skúsenosti a pozorovania ako takých, ktorých Boh prihotovil k úlohe pást Jeho ľud (1. Tim. 3:1-7). Je teda potrebné sa vyhnúť nebezpečenstvu ustanovovania nevhodných ľudí ústredným orgánom. Ak si jedna osoba monopolizuje kázanie, učenie a pastiersku zodpovednosť, je tým potlačané uplatňovanie duchovných darov (1. Kor. 1:12). Boží zámer je, aby každý úd Jeho tela uplatňoval svoj dar alebo svoje dary, aby žiadny jednotlivec nevládol nad zborom.

Štruktúra je tiež dôležitá v spojení so zachovaním cirkvi. Ak je každý zbor samostatný, bráni to šíreniu pochybení naprieč jednotlivými zbormi. Tam, kde sú cirkvi súčasťou federatívnej štruktúry s ústrednou autoritou, je toto skutočným nebezpečenstvom. Ak každý zbor stojí samostatne, je zodpovedný voči Bohu za to, čo činí a môže preto odolať chybám, ktoré konajú tí, čo by inak mali nad ním autoritu. Rovnako, ak zbor upadne do omylu, oveľa ťažšie sa tento rozšíri inam.

► Nakoniec, cirkev je miesto, kde je jasne rozpoznaná hlava (1. Kor. 11) – to, že Kristus je hlavou muža a muž je hlavou ženy. To znamená, že ženy majú svoje hlavy zakryté, keď sa verejne káže Božie slovo, alebo keď znie verejná modlitba a chvála. 1. Kor. 14:34 učí, že ženy majú v cirkvi mlčať, teda nemajú kázať, učiť, modliť sa a chváliť nahlas, pretože úloha viesť zbor náleží mužom. 1. Tim. 2:11-12 to podporuje. Podobne správny preklad 1. Tim 2:9 znamená, že muži sa majú modliť „všade“. To znamená, že vždy, keď znie verejná modlitba, majú sa modliť muži, nie ženy. Apoštol dáva podobné nariadenia (teda s tou istou autoritou) v nasledujúcom verši, teda že ženy sa majú obliekať slušne. Ak by verš 9 dovoľoval ženám verejne sa modliť, bolo by to v rozpore s veršom 8. Pavel by určite nepovedal jedným dychom dve protichodné veci!

Toto sú štyri základné body. Niet pochyb, že tento zoznam by mohol byť dlhší, no ak sa cirkev drží Písma v týchto veciach, môžeme si byť istí, že bude duchovným domovom pre každého mladého spaseného človeka.

Mám ostať tam, kde som a pokúsiť sa veci zlepšiť?

Na túto otázku neexistuje jednoduchá odpoveď. Niekedy sú veci tak ďaleko od pravdy, že táto úloha je beznádejná. Ak napríklad táto cirkev neverí, že Kristova

smrť a viera v Neho je jediným prostriedkom ku spaseniu, ťažko povedať, ako by sa veci vôbec mohli zlepšiť. „Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho.“ (1. Kor. 2:14). V knihe zjavenie Boh hovorí svojmu ľudu, aby „vyšli“ z odpadlickej náboženskej organizácie zvanej „Babylon“ (Zjav. 18:4), čiastočne preto, že ju chcel zničiť a čiastočne preto, že bola natoľko skazená. Boh hovorí, aby sa jeho ľud nezúčastňoval ich hriechov (v. 4).

Na druhej strane, nebolo by správne opustiť miestne zhromaždenie len preto, že nie je všetko tak, ako by malo byť. Často ľudia opúšťajú zbory kvôli osobným problémom a nezhodám, ktoré nie sú dostatočne vážne, aby ospravedlnili odchod. Pán Boh nás postavil do miestneho zboru ako časť tela, podobne ako úd alebo orgán (1. Kor. 12:14-22). Inými slovami, sme tam, pretože Boh nás tam vložil ako kameň do stavby. Ak je kameň odstránený, Boží zámer je narušený. Vo všeobecnosti je najlepšie nájsť miesto, ktoré sa verne drží základov učenia načrtnutých vyššie a robiť všetko preto, aby sme ho ďalej budovali. Mali by sme ho opustiť len vtedy, ak nás k tomu prinúti manželstvo, zamestnanie, alebo iné podmienky dané Bohom.

Sú miesta na svete, kde nie je možné nájsť zbor, ktorý by sa držal základov učenia. V takej situácii je potrebná veľká múdrosť. Schádzať sa s ľuďmi, ktorí milujú Pána a čítajú Jeho slovo je zvyčajne lepšie, než sedieť doma, avšak rovnako by sme nemali podporovať to, čo je nebiblické a čo by nás mohlo negatívne ovplyvniť. Boh vo svojej milosti môže použiť svedectvo veriacich, ktorí hlása evanjelium tam, kde nie je zhromaždenie, na založenie nového zboru, ktorý bude zdravý v základnom učení. Je tiež možné, že veriaci v danej oblasti zmenia svoje zvyky a prijmú princípy Písma.

(Pokračovanie nabudúce)

CHRÁM (2)

Clark Logan, Botswana

Zničenie chrámu

V poslednom článku sme sa zamýšľali nad stavbou Šalamúnovho chrámu. Dnes budeme hľadiť na bolestivú skutočnosť, že veľký chrám v Jeruzaleme, vybudovaný Šalamúnom, bol znesväcovaný (často samotnými Židmi), vyplienený a nakoniec zničený nepriateľmi Božieho ľudu. Sväté nádoby a iné poklady, ktoré boli zasvätené Hospodinovi a ktoré tu boli uložené, sa stali hlavnými cieľmi zneužívania a plienenia. Ako sa to všetko stalo? Bolo to pre hriech a zatvrdenosť, a tento úpadok začal pri samotnom kráľovi, keď si Šalamún vzal priveľa žien cudziniiek, ktoré odvrátili jeho srdce od Boha. Stal sa odporným modlárom a vybudoval oltáre a výšiny pre mnoho falošných Bohov. Je vhodné, aby sme tu citovali slová Písma v celom rozsahu:

„Ale kráľ Šalamún miloval cudzie ženy mnohé i dcéru faraonovu, Moábky, Ammonky, Edomäanky, Sidončanky, Hetejky, ženy to z národov, o ktorých zapovedal Hospodin synom Izraelovým: Nevojdete k nim, a oni nevojdú k vám, lebo by istotne naklonili vaše srdce, aby ste išli za ich bohmi, a k tým prilnul

Šalamún láskou. A mal žien kňazní sedemsto a ženín tristo, a jeho ženy naklonily jeho srdce. A stalo sa v čase staroby Šalamúnovej, že jeho ženy naklonily jeho srdce, aby išiel za inými bohmi, takže jeho srdce nebolo celé pri Hospodinovi, jeho Bohu, jako bolo srdce Dávida, jeho otca. Ale Šalamún išiel za Astartou, bohyňou Sidoncov, a za Molocho, ohavnosťou Ammoncov. A tak robil Šalamún to, čo je zlé v očiach Hospodinových, a nenasledoval ceľe Hospodina jako Dávid, jeho otec. Vtedy vystavil Šalamún výšinu Chámošovi, ohavnosti Moábov, na vrchu, ktorý je naproti Jeruzalemu, a Molochovi, ohavnosti synov Ammonových. A tak urobil všetkým svojim ženám cudzozemkám, ktoré kadily a obetovali svojim bohom.“ (1. Kráľ. 11:1-8).

Šalamúnov neskorší život je majákom výstrahy pre nás všetkých – aj najväčší z ľudí môže padnúť, keď spyšnie a stane sa bezstarostným. Tak, ako sa to stalo pri jeho otcovi Dávidovi, svedectvo celého života bolo zničené v nestráženej chvíli záhaľky a sebeckva.

Šalamún taktiež zasial semeno rozdelenia vo svojom kráľovstve a po jeho

smrti jeho syn Rechabeám vládol nad dvoma južnými pokoleniami, známymi ako kráľovstvo Júdu. Jeho rival Jeroboám ustanovil náhradné miesta chvály tým, že postavil dve zlaté teľatá – jedno v Dáne, druhé v Bétele. Chrám v Jeruzaleme už nebol miestom stretávania celého Božieho ľudu. Rozdelenie je jeden z diablových hlavných trikov. Predtým, než Rechabeám ukončil svoju vládu, egyptský kráľ Šišak zaútočil na Jeruzalem a „pobral poklady domu Hospodinovho“ (14:26). Dokonca aj lepší kráľ Aza, ktorý zasvätil a vniesol poklady do domu Hospodinovho, ich neskôr všetky odniesol, aby ich daroval Ben-hadadovi, kráľovi Sýrie (15:15,18)!

Zaujímavá historická poznámka súvisí s odvážnou ženou menom Jehošebet. Po smrti kráľa Achaziáša chránila mladého Joasa, oprávneného dediča trónu tým, že ho šesť rokov skrývala v dome Božom. Dôvodom bolo, že zlá kráľovná Atália si uzurpovala trón a chcela zničiť všetko kráľovské semeno (2. Kráľ. 11:3). Avšak nad všetkým bol Boh, tak ako o veľa rokov neskôr, keď bol Kristus ako dieťa zachránený od tých, ktorí hľadali Jeho dušu.

Joas bol pohnutý k tomu, aby zhromaždil prostriedky pre „opravu trhlín domu“ (12:5). Táto chvályhodná iniciatíva bola náležito vykonaná, ale znova zisťujeme, že urobil to, čo mnohí pred ním, keď „pobral všetky posvätné veci, ktoré zasvätil Jozafat, Jehorám a Achaziáš, jeho otcovia, judskí kráľovia, i svoje vlastné posvätné veci i všetko zlato, ktoré sa našlo v pokladoch domu Hospodinovho i v dome kráľovom, a poslal Hazaelovi, sýrskemu kráľovi, a tak odišiel od Jeruzalema“ (12:18).

Amaziáš ukazoval počas svojej vlády veľa dobrých vlastností, no unáhlene sa pustil do vojny s Joasom, Izraelským kráľom, a zaplatil za to vysokú cenu vojenskou porážkou. Znova, chrám bol vyplienený a vyprázdnený od všetkých vzácnych vecí, ktoré boli odnesené do Samárie (14:14). Hoci podrobnosti nemáme zaznamenané, bohatstvo chrámu muselo byť nejakým spôsobom obnovené, pretože keď čítame o Achazovi, ďalšom judskom kráľovi, ten zopakoval to, čo urobili pred ním iní. Vzal poklady domu Hospodinovho a dal ich Tilgat-pilézerovi, kráľovi Asýrie, ktorého pomoc potreboval, aby udržal na uzde Sýrčanov. Jeho skutky môžeme jasne popísať iba ako znesvätenie, pretože „osekal došticu podstav-

cov a odstránil s nich s vrchu umyvák a složil more s medených volov, ktoré boli pod ním, a položil ho na kamennú dlažbu“ (16:17).

A čo dobrý kráľ Ezechiáš? V boji s modlárstvom bol lepší, než väčšina, ale žiaľ, zisťujeme, že v iných veciach bol rovnako zlý, ako ostatní, pretože „dal všetko striebro, ktoré sa našlo v dome Hospodinovom“ a „olúpал dvere chrámu Hospodinovho zo zlata i stĺpy, ktoré bol pokryl zlatom sám Ezechiáš, judský kráľ, a dal to assýrskemu kráľovi“ (18:15-16). Neskôr sa zachoval múdrejšie, keď sa vrátil do domu Hospodinovho, aby sa modlil počas nebezpečenstva pre národ: „Vtedy vzal Ezechiáš list z ruky poslov a prečítal ho, a odíduc hore do domu Hospodinovho, rozvinul ho Ezechiáš pred Hospodinom“ (19:14). Boh odpovedal na jeho modlitbu tým, že odstránil nepriateľa, Senacheriba.

Manases nasledoval svojho otca, ale v protiklade k nemu bol úplne oddaný modlárstvu: „Lebo zase vystavil výšiny, ktoré bol skazil Ezechiáš, jeho otec, a postavil oltáre Bálovi a spravil háj... a klaňal sa všetkému vojsku nebeskému a slúžil im... K tomu ešte postavil aj rytinu hája, ktorú spravil, v dome, o ktorom povedal Hospodin Dávidovi a Šalamúnovi, jeho synovi:

V tomto dome a v Jeruzaleme, ktorý som si vyvolil z pomedzi všetkých pokolení Izraelových, položím svoje meno, aby tam bolo až na veky.“ (21:3-4,7).

Prevládajúce zúfalstvo bolo rozjasnené, keď nastúpil na trón Manasesov vnuk, mladý Joziáš. Je pre nás úžasným povzbudením k tomu, že bezohľadu na to, koľko zla sa udialo predtým, alebo dokonca aj koľko bude nasledovať po nás, my ako jednotlivci môžeme hľadať Hospodina a byť Mu verní v našom vlastnom pokolení. Jeden z vrcholov jeho vlády bolo neočakávané nájdenie kópie knihy zákona (zaprášeneho, zabudnutého zvitku), keď čistili chrám. Táto kniha bola čítaná verejne, čo dalo základ Joziášovým reformám. Modlárstvo bolo nekompromisne vyplienené. Tam, kde sa Boží ľud navráti ku „knihe“, je vždy požehnanie.

V súvislosti s našou témou spomeňme odkazy na modlárstvo a zlé zaobchádzanie s chrámom a spôsob, ktorým sa s nimi Joziáš vysporiadal: v chráme boli nádoby pre službu Bálovi a háje – vyniesol ich, spálil ich na popol a rozdupal ich na prach; blízko chrámu boli domy zasvätené smilstvu – rozboril ich; a pred dverami chrámu boli kone a vozy na chválu boha slnka – spálil ich

ohňom. Dokonca aj výšiny, ktoré Šalamún vybu­doval Astarte, Kámošovi a Molo­chovi, boli zničené (23:4-14). Aj dnes nám to pripomína, že nebezpečenstvá a skúšky môžu prichádzať zvonka, ale i zvnútra.

Prichádzame na koniec obdobia kráľovstva Júdu.

Nabuchodonozor obľahol Jeruzalem a vyplienil chrám: „A vyniesol odtiaľ všetky poklady domu Hospodi­novho...otľkolvšetkonáradie zo zlata, ktorého bol narobil Šalamún, izraelský kráľ, v chráme Hospodinovom, tak ako hovoril Hospodin“ (24:13). Veliteľ jeho vojska,

Nebuzaradán, dokončil znesvätenie tým, že spálil dom Boží (25:9). Zničenie Šalamúnovho chrámu bolo dokonané – ostala iba obho­rená vonkajšia schránka. Tisíce Židov bolo odvede­ných do Babylona a tam zostali 70 rokov.

(Pokračovanie nabudúce)

VZORY ODVAHY: DANIEL

Paul Barnhardt

Možno to nie je doslovný Babylon, avšak vôkol nás všetkých je pohanský svet. V skutočnosti by mnohí uznali, že je nielen vôkol nás, ale niekedy tvorí aj atmosféru v našich školách, zamestnaniach či susedstvách. Je možné obstáť a zostať verný pod takýmto tlakom a pod vplyvmi bezbožnosti? Božie slovo nám dáva príklady tých, ktorí to dokázali. Pohľad na Danielov raný život nám obzvlášť ukazuje, ako môžeme byť vo svete, ale nie z neho.

Daniel obstál v pohanskom prostredí, pretože sa skláňal pred väčšou autoritou

Je zaujímavé zamyslieť sa, že kým mnohí izraelskí králi boli vzdialení od Boha, mnohí mladí ľudia tej doby ponárali svoj zrak do Jeho Písem. V istom mladom veku sa Daniel rozhodol a odovzdal sa Bohu Izraela a Jeho zmluve a prikázaniam. V Božej prítomnosti a s Jeho slovom pred sebou sa Daniel najprv osvedčil vo vernosti Bohu v čase odvedenia zo svojej krajiny v záverečných rokoch Jeho­jakimovej vlády. Daniel sa vo svojej myslí rozhodol a odhodlal už v rokoch svojho dospievania. Boh bol s Danielom a Daniel to vedel. Trikrát v 1. kapitole Danielovej knihy čítame o udalostiach priamo pripisovaných

Bohu (v. 2, 9, 17). Daniel videl Božiu ruku v udalostiach svojho života. Niet divu, že sa verne modlil a bez strachu sa postavil tvárou tvár kniežatám i levom. Vo verši 2 čítame: „A Pán vydal do jeho ruky Jehojakima, judského kráľa.“ Hospodin zachoval Daniela v tomto tragickom čase a priviedol ho do babylonskej krajiny, avšak toto zachovanie so sebou nieslo skúšku, o ktorej nevedel nikto z tých, ktorí ostali, alebo sa stratili: zostať verný Bohu v pohanskej krajine. Ako Daniel a jeho priatelia reagovali na otroctvo v cudzej zemi? Daniel rozumel, že Boh a Jeho slovo sa nezmenili. Tak, ako ho uctieval v Judskej zemi, pokračoval v tom aj v Babylone. Daniel sa bál Boha a ctil kráľa – v skutočnosti štyroch kráľov – počas 70 rokov. Keď Daniel videl vládcov povstávať a padať, jeho úplná oddanosť večnému Bohu bola skúsená, dokázaná a bola zachovaná. Režimy sa menia a kultúra s nimi, avšak Daniel sa skláňal pred Bohom a Jeho slovom.

Daniel obstál v pohanskej kultúre, pretože do nej vošiel so svojim vlastným presvedčením

Títo mladí muži už nemali vo svojej ruke zvitky Písem. Mali ich však vo svojich

srdciach. Presvedčenia sa nezmenili, keď sa menili kráľovstvá a kultúra. Boh týchto mužov nenechal, aby ostali sami. „A Bôh dal Daniela v milosť a zľutovanie pred náčelníkom dvoranínov“ (v. 9). Môže to byť zdvorilosť, schopnosti a správanie človeka, ktoré si iní všimnú, avšak bol to Boh, kto dal Daniela v milosť pred týmto kniežatom. Toto bola milosť v potrebnom čase a Danielove rozhodnutie ostať nepoškvrnený našlo spojenca. Daniel a títo vybraní mládenci sa nachádzali v pohodlnej pozícii, ktorá im poskytovala veľké príležitosti v ich novom domove, do ktorého boli uvrhnutí. Neboli len zachovaní pri živote, ale vybratí k vyššej a vznešenejšej službe pred kráľom. Nemali byť len sluhami či otrokmi. Boli to mladí muži na ceste na veľké miesto v kráľovstve, avšak znamenalo to, že mali robiť to, čo sa od nich očakáva a jeť to, čo sa im predloží. Nebolo to to, čo si vybrali, ale nedovolil Boh, aby sa to všetko udialo? Čo mal robiť Žid v zajatí? Malo vôbec význam báť sa poškrvnenia, keď chrám bol v ruinách a Izrael rozptýlený? Toto bola teraz budúcnosť, ktorá bola skutočná, hmatateľná a viditeľná pre Daniela a pre ostatné deti z Júdu. Nebola to vzdialená nádej či zaslúbenie dané predošlým pokoleniam jeho ľudu. Bola to osobná a prítomná príležitosť pre Daniela a jeho priateľov.

Malo vôbec význam báť sa poškrvnenia, keď chrám bol v ruinách a Izrael rozptýlený?

Možno to nie je služba kráľovi, avšak skrz celé veky a kultúry prichádzali príležitosti, ktoré preskúšali vernosť mnohých. Mojžiš si mohol vyvolať hriechy pôžitok a Ester pohodlie paláca. Boli aj iní, ktorí boli skúšaní, ako napríklad Jozef. Čo viedlo Daniela, keď tlak a „príležitosti“ zvädzali k prispôsobeniu sa svetu? Daniel „si položil na srdce“. Jeho presvedčenie bolo pevné a riadilo jeho smerovanie aj v tomto čase pokiaľ. Je

zaujímavé všimnúť si, že sa zdržal kráľovho mäsa aj vína. Oboje boli nahradené a táto diéta mala pozoruhodný účinok. Na konci desiatich dní bol jeho vzhľad krajší a tučnejší než všetkých mládencov, ktorí jedli pokrm kráľov. Vtedy bolo zjavne lepšie byť tučnejší (ako veľmi sa kultúra mení!), takže náčelník bol šťastný a Danielove odhodlanie a viera boli odmenené. Všetko nám to ukazuje na ďalší zdroj sily pre pobožných v tomto svete.

Daniel obstál v pohanskej kultúre, pretože sa usiloval o charakter a nie o výzor

Napriek tomu, že Daniela vytrhli z domova a prinútili ho slúžiť cudziemu, jeho prístup a schopnosti boli skvelé. Bol zdvorilý k služobníkom a zjavne sa dokázal počas troch rokov kráľovského vzdelávania. Či to bolo medzi jeho spoločníkmi, kráľovými služobníkmi, alebo neskôr s ostatnými kniežatami, všetci videli, že „je v ňom výborný duch.“ Čítame, že „týmto štyrom mládencom dal Bôh vedomosti a rozum, aby sa vyznali v každom liternom umení, a múdrosť, a krome toho Danielovi dal i to, aby rozumel každému videniu i snom“ (v. 17). Danielova milosť a dary boli všetkým zjavné a stal sa ceneným poradcom na každom dvore, kde slúžil. V Danielovom prípade boli králi múdri, keď mu dali postavenie a úctu, a tak ho odmenili slobodou v jeho zásadách (verná modlitba) a príležitosťou mať vplyv namiesto toho, aby bol ovplyvňovaný. Napriek tomu, že mu často iní závideli, Daniel bol zachovaný a bol svedectvom o živom Bohu, večne stálom.

Daniel obstál napriek všetkým tlakom, ktoré naňho boli vyvíjané. Mnoho rokov vytrval, hoci kráľovstvá okolo neho povstávali a padali. Je to svedectvo, dané nám od Boha, že skrze milosť máme tie isté zdroje, tie isté Písma a toho istého Boha, ktorý nás uschopňuje obstáť aj dnes.

Daniel bol zachovaný a bol svedectvom o živom Bohu

NAJPRV VYTRHNUTIE!

Walter Robertson, Barrhead, Škótsko

Ak do internetového vyhľadávača zadáte otázku „Kedy bude vytrhnutie?“, najčastejšia odpoveď bude, že vytrhnutie Cirkvi sa udeje na konci obdobia veľkého súženia, keď sa Pán zjaví v sláve ako Syn človeka. Toto je učenie o „vytrhnutí po súžení“. Podľa tohto pohľadu Cirkev ostane na Zemi počas celého súženia a bude vytrhnutá do neba, keď súženie skončí. Krátko potom sa Pán zjaví v sláve pri svojom návrate k záchrane Izraela. Sedemročné obdobie súženia začne, keď prvá šelma zo Zjavenia 13, muž hriechu, podpíše so židovským národom zmluvu, že ich zachráni od kráľa severu. Avšak po tri a pol roku bude zmluva zrušená a Židia budú trpieť narastajúce súženie. Tým je vyznačený začiatok Veľkého súženia – ďalšieho tri a pol ročného obdobia. Tí, ktorí veria vo vytrhnutie po súžení veria, že Cirkev bude počas celej tejto doby na Zemi.

Predtým, než súženie začne, sa však musí udiat niekoľko vecí. V Jeruzaleme bude postavený chrám, šelma prevezme vládu nad spojením desiatich národov (podľa Zjavenia 13) a Antikrist sa stane kráľom Izraela (Daniel 11). Preto, po podpísaní zmluvy ešte

uplynie sedem rokov do vytrhnutia. Za tým, hovoria, bude takmer okamžite nasledovať návrat Pána Ježiša, Syna človeka, na Zem. Tento príchod je v súlade s Pánovými slovami v Matúšovi 24; Jeho zjavenie v sláve pre záchranu Izraela.

Podľa tohto scenára bude mať Boh počas siedmich rokov na Zemi dve veľmi odlišné spoločenstvá – Cirkev a zostatok Izraela. Budú hlásať dve rôzne evanjeliá – Cirkev bude naďalej hlásať evanjelium Božej milosti, ako bolo zjavené Pavlovi, zatiaľ čo Židia budú hlásať evanjelium kráľovstva. Evanjelium kráľovstva, ktoré hlásal Ján Krstiteľ, Pán Ježiš a Jeho učenci, bolo správou o prichádzajúcom Kráľovi a bolo poslané od Boha, aby pripravilo srdce Izraelského národa pre Jeho prijatie. Evanjelium Božej milosti sa týka smrti a vzkriesenia Pána Ježiša.

Čo by v takom prípade bolo najväčšou nádejou kresťana v tomto čase? Nebolo by to už vytrhnutie, ale túžba zomrieť pred začiatkom súženia. Kresťan by vedel, že jeho spasenie je isté skrze Kristovu smrť, takže zomrieť by bolo oveľa lepšie, než znášať sedem rokov súženia.

Biblia hovorí o znameniach, ktoré budú predchádzať návratu Syna človeka. Matúš, Marek a Lukáš - o tom všetci hovoria. Zaznamenávajú slová Pána Ježiša svojim učeníkom o znameniach, ktoré majú očakávať pred Jeho návratom na Zem. Hovorí o synagógach, o chráme, Jeruzaleme, Judsku, sobotných dňoch, o falošných Kristoch a o falošných prorokoch. Všetko sú to znamenia pre Izrael – pre zostatok. Prečo nečítame o žiadnych znameniach pre tento čas pre Cirkev?

Učí Biblia, že Cirkev prejde cez súženie? Nie, práve naopak! Zamyslime sa, čo Pavel učí veriacich v Tesalonikách: „Lebo ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvačuje od prídúceho hnevu“ (1. Tes. 1:9-10).

V týchto veršoch máme dva výskyty predložky „od“ a dvakrát predložku „z“. V prvom prípade je použité grécke slovo „apo“, ktoré znamená „preč od niečoho“. Predložka „z“ znie v gréčtine „z“, čo znamená „von z niečoho“. Z toho vidíme

príhodonosť týchto dvoch slov. Tesaloničania sa odvrátili „preč od“ modiel a očakávali Božieho Syna „z nebies“, ktorého vzkriesil „von z“ mŕtvych. Pán je teraz v nebi, takže svätí Ho očakávajú „von z“ nebies. Pán bol raz v hrobe, ale Boh Ho vzkriesil „von spomedzi“ mŕtvych. Vidíme, že predložka „ek“ (z) je správne použitá vtedy, keď znamená vziať niekoho „von z“ prítomných alebo minulých okolností.

Avšak keď sa jedná o „príjduci hnev“, je tu použité slovo „apo“ (od), teda „preč od“. Slovo „hnev“ je v Zjavení použité 13 - krát tam, pričom práve súženie zjaví hnev Boží. Čítame tiež o „hneve Baránka“ (6:16). Tento hnev má na mysli Pavel, keď píše Tesaloničanom.

Je užitočné pozrieť sa aj na iné výskyty predložiek „z“ a „od“, keď sú použité v súvislosti s „vytrhnutím“. „Z“ sa vyskytuje v nasledovných veršoch:

„A vytrhol si ho (Jozefa) zo všetkých jeho súžení“ (Skut. 7:10). „Pán ma vytrhol z ruky Heródesovej“ (12:11). „Ktorý dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého“ (Gal. 1:4). „Otec, ktorý nás vytrhnul z moci temnosti“ (Kol. 1:12-13). Dokazuje to teda myšlienku vytrhnutia zo súčasných alebo minulých podmienok.

Pozrime sa však teraz, ako je použité v súvislosti s vytrhnutím slovíčko „od“:

„Ale vás prosím, žeby ste spolu so mnou zápasili na modlitbách za mňa u Boha, aby som bol vytrhnutý od neposlušných neveriacich v Judsku“ (Rim. 15:30-31). To znamená, modlite sa za mňa teraz, aby som v budúcnosti neprišiel do súženia od týchto ľudí – aby som bol zachránený preč od nich.

V 1. Tesaloničanom 5:3-11, kde Pavel píše o súde spojenom s dňom Pánovým, čítame o dvoch rozličných skupinách ľudí. Čítame o „nich“, ale tiež o „vás“ a „nás“. „Oni“ sú tí, ktorí prídu na súd; „my“ ujdeme súdu tohto hrozného času. „Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príjde na nich zahynutie“ (5:3). „Ale vy, bratia, nie ste vo tme, aby vás ten deň zachvátil ako zlodej“ (v. 4). Čítame tiež, že „Boh vás nepostavil cieľom hnevu, ale aby sme nadobudli spásenia skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (v. 9).

Niektorí tvrdia, že Cirkev prejde aspoň časťou súženia, pretože neporozumeli slovám z Matúša 24:

„A jako bolo za dní Noeho, tak bude aj za príchodu Syna človeka: lebo jako v tých dňoch pred potopou jedli a pili, ženili sa a vydávaly až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu, a nezvedeli,

až prišla potopa a všetkých zachvátila: tak bude aj za príchodu Syna človeka. Vtedy budú dvaja na poli; jeden bude vzatý a druhý zanechaný. Dve budú mlieť vo mlyne; jedna bude vzatá a druhá zanechaná“ (v. 37-41).

Veria, že rozdelenie, o ktorom sa tu hovorí, sa týka vytrhnutia, avšak kontext kapitoly ukazuje, že tí, ktorí boli vzatí počas potopy, boli vzatí na súd, zatiaľ čo tí, čo boli zachovaní, vstúpili do nového sveta. Pán učil, že tí, ktorí budú vzatí, keď príde Syn človeka, budú vzatí na súd, a tí, ktorí ostanú, vstúpia do požehnaní Jeho tisícročného kráľovstva.

Poznáme tiež starozákonný predobraz Enocha a Noacha: „A prorokoval aj o nich siedmy od Adama Enoch, keď povedal: Hľa prišiel Pán so svojimi svätými myriadami“ (Júda 14); „A neušetril ani starodávneho sveta, ale samoôsmeho Noeho, hlásateľa spravodlivosti, zachránil, keď bol uviedol potopu na svet bezbožných“ (2. Pet. 2:5). Prečo je napísané, že Enoch bol siedmy od Adama a Noach bol ôsmy? Nie je to preto, že Enoch je predobrazom kresťanov, ktorí budú prenesení zo sveta pred dopadom Božieho súdu, zatiaľ čo Noach je obrazom zostatku Izraela, ktorý prejde súdom a vstúpi do tisícročného kráľovstva?

KREŠŤAN A VOĽBY (2)

David McKinley, Kanada

Premýšľali sme o dôvodoch, prečo sa kresťan, ktorý je oddelený pre Pána, nebude zúčastňovať politických záležitostí. Uvažovali sme o našich výsadách, o príklade nášho Pána, o našom občianstve, charaktere a povolani.

Kvôli Božej zvrchovanosti vo vláde nad ľuďmi

Boh spravuje ľudí nasledovnými spôsobmi:

Čokoľvek - „Ale náš Bôh je na nebesiach a činí všetko, čo chce.“ (Žalm 115:3).

Boh neodstúpil zo svojho trónu. Neustále dohliada na záležitosti národov. Môže dovoliť zlým ľuďom, aby skúšali svoje úklady, aby sa ukázalo bláznovstvo ich domnejšej múdrosti a tiež nepriateľstvo ich skazených srdc voči Bohu, „v ktorého ruke je ich dych“ (Dan. 5:23). Božia múdrosť nie je „múdrosť tohoto sveta ani kniežat tohoto sveta, ktoré hynú“ (1. Kor. 2:6). O našom všemocnom Bohu mohlo byť povedané: „Lebo i prudký hnev človeka ťa musí chváliť“ (Žalm 76:10). Vo svojej nekonečnej múdrosti môže priniesť slávu svojmu menu aj z toho, čo sa nám javí ako najhoršie okolnosti, vychádzajúce z ľudskej slabosti alebo skazenosti. „Lebo bláznivé Božie je múdrejšie ako ľudia a slabé Božie je silnejšie ako ľudia“ (1. Kor. 1:25).

Ktokoľvek - „Najvyšší panuje nad kráľovstvom ľudí, a že komu len chce, tomu ho dá, a poníženého z ľudí povyšuje a ustanovuje nad ním“ (Dan. 4:19).

Ak by niekto volil, ako môže vedieť koho? Prirodzene by sme si mysleli, že si máme vybrať najbezúhonnejšieho, bohabojného kandidáta, avšak čo niekedy činí Boh? Dovoľuje skazeným ľuďom, aby sa chopili moci.

Vo svojej dokonalej múdrosti môže mať v úmysle potrestať národ za ich hriech! Napríklad vo vzťahu ku kráľovi Saulovi si čítame: „Dal som ti kráľa vo svojom hneve a vzal som vo svojej prchlivosti“ (Hoz. 13:11). Zlý vládca je často bičom na hriešny národ (žial, rovnaký princíp je možné aplikovať na telesne zmýšľajúce zhromaždenie).

Kamkoľvek - „Srdce kráľovo v ruke Hospodinovej ako potôčky vody: kamkoľvek chce, ta ho nakloní.“ (Prísl. 21:1).

Príklad pozorného srdca kráľa Cýra, ktorý dovolil Židom, aby sa vrátili a vybudovali Jeruzalem po 70 rokoch v zajatí, je príkladom pohanského kráľa, ktorého Boh použil pre naplnenie svojich zámerov. „Pre svojho služobníka Jakoba a pre Izraela, svojho vyvoleného! A tedy pomenoval som ťa tvojím menom a dal som ti krásne prímeno, hoci ma neznáš... on vystaví moje mesto a mojich zajatých prepustí.“ (Iza. 45:4,13).

Znova myslíme aj na Piláta, ktorý sa chcel vyhnúť rozhodnutiu proti Kristovi. Bol si vedomý, že by to bolo úplne nespravodlivé. Rozpoznal nespravodlivý úmysel najvyšších kňazov a starších. Vnímal závisť vodcov ľudu, no akokoľvek sa snažil vyhnúť sa tomu, musel sa rozhodnúť. A tak, hoci stále hovoril o Kristovej nevine, „Ježiša zbičoval a vydal, aby bol ukrižovaný“ (Mat. 27:26). Pilát nebol stroj; vezmúc do úvahy všetky rozporuplné vplyvy, vedome sa rozhodol, že najlepšou cestou pre jeho politické prežitie bude vydať rozsudok, „aby sa stalo, čo si žiadajú“ (Luk. 23:24). Aké poučné bolo počuť Petra, ktorý zdvihol zrak ponad krik národa a váhanie vládcu, keď povedal v deň letníc: „toho určenou radou a predzvedením Božím vydaného“ (Skut. 2:23). „Človek mieni, no Boh mení“ je porekadlo, ktoré v biblickej histó-

rii vidíme znova a znova. Všetky udalosti sa dejú v súlade s Jeho vôľou. A rovnako je to i v politických otrasoch dneška.

Lebo demokracia je nebiblická

Hoci západný svet sa chváli svojou „slobodou“ a hrdí sa demokraciou, málokto sa zastaví a zamyslí, že demokracia (vláda väčšiny) nie je Božím ideálom pre správu národov, ani pre starostlivosť o zhromaždenia. „Dokonalým“ vládcom ľudstva bude človek Ježiš Kristus, ktorý čoskoro prevezme vládu nad svetom ako vznešený, láskavý samovládca: „A bude panovať od mora po more a od rieky až po konce zeme“ (Žalm 72:8). Vtedy tento svet spozná požehnanie dokonalej vlády a tou nebude demokracia! Bude to teokracia, Boh na tróne!

Na chvíľku odbočíme a povieme praktické slovo týkajúce sa správy zhromaždení. Demokracia v zhromaždeniach k Pánovmu menu nemá žiadne miesto. Každý člen každého zhromaždenia, ktoré sa schádza v Duchu, má svojím správaním, obliekaním, postojom, prácou a oddanosťou ukazovať, že „Ježiš Kristus je Pánom, na slávu Boha Otca“ (Fil. 2:11). Autorita, ktorú majú starší, je odvodená jedine zhora, od samého Pána, skrze Písma. Je veľmi zlé, ak starší dávajú zboru hlasovať o tom, čo chce a tak rozhodovať o postupe a činnosti. Znamenalo by to hľadať autoritu zdola: bola by to demokracia v správe zhromaždenia a tam, kde sa tak činí, vedie to k zmareniu zboru ako svedectva o našom Pánovi.

V Písme nájdeme niekoľko príkladov chýb demokracie.

Saul z Tarzu - „Mnoho zo svätých som ja pozatváral do žalárov dostanúc splnomocnenie od najvyšších kňazov, a keď ich zabíjali, dával som proti nim hlas“ (Skut. 26:10). Saul teda hovorí, že vo svojich nespasených dňoch hlasoval s väčšinou. Robil to úprimne, no veľmi sa mýlil!

Apoštol Pavel - „A keď bolo prešlo hodne času... napomínal Pavel a hovoril im: Mužovia, vidím, že plavba bude spojená s trudom a s veľkou stratou... Ale stotník viacej veril kormidelníkovi a majiteľovi lode... A pretože bol prístav nepríhodný na prezimovanie, väčšina z nich sa uradila odplaviť sa aj odtiaľ“ (Skut. 27:9-12).

V tomto prípade skúsený Boží služobník dával svoju radu, ale väčšina ho demokraticky prehlasovala a výsledkom bolo stroskotanie! Znova, aby sme spomenuli vedenie zborov, žiaľ, sú známe prípady, keď sa zhromaždenie podriadilo túžbam mladších a neskúsených ľudí, ktorí určovali smer činnosti ktorá je nebiblická, prehliadajúc skúsenosti starších, pobožných svätých, čím utrpelo svedectvo.

Prorok Eliáš - „Tu povedal Eliáš ľudu: Ja som len sám zostal prorok Hospodinovi, a prorokov Bálových je štyristo päťdesiat mužov“ (1. Král. 18:22).

Mali „hromadu učiteľov“, ale iba jedného proroka v spojení s nebom! V Eliášových dňoch sa väčšina mýlila. Nezabúdame, že neskôr Pán pripomenul svojmu služobníkovi, že nie je sám, ale je ďalších sedem tisíc takých, ktorí nesklonili svoje kolena pred Bálom, avšak kde boli v dňoch skúšky? Aj tých sedem tisíc bolo stále menšinou v porovnaní s tisíckami Izraelitov, ktorí sa obrátili k modlárstvu.

Lebo písmo to zakazuje

„Netáhajte cudzieho jarma s neveriacimi“ (2. Kor. 6:14). Ak by som hlasoval za kandidáta v politickom svete, spájal by som sa k spoločnému cieľu so všetkými, ktorí ho podporujú. Tí, ktorí hlasujú za rovnakú osobu, môžu byť ateisti, agnosticci, bezbožní, nemravní, alebo akýkoľvek iní, a môj hlas by bol pripočítaný k ich hlasom! Tým by som spojil sily so všetkými týmito neveriacimi v podpore kandidáta, ktorého by som si zvolil! Takáto činnosť by ma posta-

vila pod Pánove karhanie, ktorý hovorí: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania“ (Jána 14:15).

Ak by som svojím hlasom postavil do úradu niekoho, kto by sa stal súčasťou vlády a ak by táto vláda schvaľovala zákony, ktoré sú nespravodlivé, tým by som nepriamo prispeval k schvaľovaniu týchto zlých nariadení.

Čo hovorí Písmo? „Lebo čo má spoločného spravodlivosť s nepravosťou?“ (2. Kor. 6:14).

Kým sa zjaví náš Pán, aby nás preniesol z tohto sveta do toho lepšieho hore, ktorého sme už občanmi, kráčajme blízko k Nemu a ďaleko od tohto bezbožného sveta vo všetkých stránkach jeho organizácie

(Koniec)

*Odvraciam sa od tohto sveta, hoci sa zdá taký dobrý,
no jeho vystretá, priateľská ruka je poškrvnená Ježišovou krvou!
Ak by som vstúpil do jeho zriadenia, aby som ho bol účastný,
nevedomky by jeho vplyv vzdŕaloval moje srdce z Božej prítomnosti.*

(Margaret Mauro)

„Krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ (1. Jána 1:7)

Svet je plný ľudí, ktorí zápasia s pocitom viny a zlyhania. Ó, žiť život znova a žiť ho správne! Prúdia do ordinácií psychológov a psychiatrov, túžiac po odpočinku od zraneného svedomia. Môžeme spoznať odpočinok – ak sa obrátíme ku Kristovi a dôverujeme Mu. Nie je iný liek; nie je potrebný nič iné. —Donald L. Norbie

Pane, verím v Tvoju vzácnu krv, ktorá sa pri milostivom tróne Božom navždy prihovára za hriešnikov, ktorá sa vyliala aj za mňa, aj za moju dušu. —N. Z.

„A tak zavolali Rebeku a riekli jej: Či pojdeš s týmto mužom? A povedala: Pojdem.“ (1. Mojžišova 24:58)

Toto bola chvíľa, keď prišli k uskutočneniu všetky plány, ktoré mali Abrahám a jeho služobník. Avšak všetko bolo v napätí, kým ostávala jedna veľká otázka – ako sa Rebeka rozhodne? Tak je to aj s evanjeliom, ktoré hlásame. Spasenie duše v konečnom dôsledku závisí od osobného rozhodnutia a my musíme vyzývať a nabádať duše, aby toto rozhodnutie pre Krista učinili. Vyzývame ťa, aby si sa teraz a tu rozhodol „ísť s týmto Mužom“. Prijmi Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa. —W. H. Burnett

Našiel som Priateľa, ó, akého Priateľa. Miloval ma skôr, než som Ho poznal, ťahal ma k sebe putami lásky a tak ma k sebe priviazal.

—James G. Small

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ ZABITIE

Samuel Simonyi-Gindele

Náboženstvo vstúpilo do ľudských dejín veľmi skoro. V skutočnosti ho vynášiel prvý človek, ktorý sa narodil na tento svet – Kain. Ustanovil základné princípy každého ľuďmi vynájdeneho náboženstva – ľudský rozum a osobné zásluhy založené na skutkoch a práci.

Keď sa Kain narodil, jeho matka mu dala meno, ktoré ukazovalo, že sa nádejala, že on bude záchranca. Bola jednou z dvoch ľudských bytostí, ktoré videli svet tak, ako ho Boh stvoril, predtým, než doň vstúpil hriech a všetko zmenil. Bola svedkom spúšte, ktorú hriech spôsobil a vlastnými ušami počula, že Boh pošle Spasiteľa skrze jedného z jej potomkov. Nevieme, ako dlho trvalo, kým sa narodil Ábel, Kainov mladší brat, avšak v tom čase už bola kruto sklamaná Kainovým správaním, a tak Ábelove meno znamená „márnosť“.

Kain vyrástol a obrábal zem, zatiaľ čo jeho mladší brat sa stal pastierom. Počuli od svojich rodičov, ako stratili raj, keď Adam s Evou počúvali lživým satanovým slovám. Možno ich otec vzal a z bezpečnej vzdialenosti im ukázal strašného anjela, ktorý strážil vstup do

Édena. Učili sa, ako sa blížiti k Bohu a že Boh obetoval zvieru, aby zaodial Adama a Evu. Nepochybne boli svedkami, ako ich otec prinášal obeť za rodinu; vždy to boli krvavé obeť, pretože to bol Boží spôsob.

Jedného dňa boli na rade oni. Stali sa mužmi a teraz mali oni obetovať svoju prvú obeť Bohu. Kainova obeť bola nádherná – výberová zelenina, obilie a krásne kvety, ktoré mali potešiť oko. Ábelova obeť bola v ostrom kontraste – keď sa rozostúpil dym, popol malého baránka na spálenom kameni bol všetko, čo ostalo. Avšak Boh prijal Ábelovu obeť a Kainovu odmietol. Kain sa nahneval, ignoroval Božie milostivé napomenutie, zabil svojho brata a obrátil sa Bohu chrbtom.

Nie je iróniou, že náboženstvo a vražda šli na počiatku ruka v ruke? Avšak v dnešnom modernom svete to už nie je nič prekvapivé. Titulky novín oznamujú zverstvo za zverstvom, konané v mene ľudského náboženstva. Rýchle štúdium ľudských dejín ukazuje, že to nie je nič nové – spomeňme si na kresťanské križiacke výpravy, či moslimský džihád. Kainove

náboženstvo sa vyvinulo do formy humanizmu, rastúc popri pozoruhodnom technologickom, spoločenskom a umeleckom pokroku, avšak končiac v spoločnosti tak márnejšie a nemravnej, že Boh poslal celosvetovú potopu, aby ju celú zničil.

Hriech je odporný. Jeho účinky sú celkom zjavné na cintorínoch, vo väzniciach, v nemocniciach. Tak veľmi uráža Boha, že potrebuje radikálnu liečbu, platbu krvou. Božie slovo je jasné: „bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie“ (Žid. 9:22). Ľudské náboženstvo sa opiera o obraz Boha, ktorý zjavil svoju lásku skrze kríž Ježiša Krista. Avšak ľudský rozum a osobné zásluhy tak, ako Kainova obeť, nevedú k prijatiu u Boha. K Bohu môžeme prísť jedine skrze Golgotu. Tak prišiel Ábel.

K Bohu môžeme prísť jedine skrze Golgotu.

Božie slovo nás jasne vystríha pred „cestou Kainovou“ (Júdu 11), cestou všetkých, ktorí odmietajú veriť a ktorí si volia ľudské náboženstvo pred krížom Ježiša Krista.

PRÍST NAČAS

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

Nikdy nezabudnem na pohľad na nahnevajúcu letušku britských aerolínií, ktorá kričala cez celé letisko na Rabína, ktorý, hoci niekoľko minút meškal na svoj let do Londýna, vôbec nemal naponáhlo. „Posledná výzva“ už dávna odznela a on bol posledným pasažierom na jej zozname. Keď vyšiel z pánskej toalety a vliekol sa k nástupnej bráne, letuška sa zrútila. „Ponáhľajte sa! Kvôli vám musí vyše 300 ľudí čakať!“ Kiež by som to mal nahrať na videu – stalo by sa to svetoznámych!

Presnosť je cnosť. Ak zhromaždenie začína o 11:00, je tvojou povinnosťou byť tam načas, alebo lepšie, chvíľu predtým. Presnosť je jedna zo zodpovedností, ktoré idú ruka v ruke s právom byť súčasťou spoločenstva v zhromaždení. Spýtaj sa sám seba: ak by všetci prišli v tom istom čase, ako ja, kedy by zhromaždenie začalo?

Príst načas ukazuje úctu. Študent, ktorý mešká na prednášku, si nectí svojho profesora. Dieťa, ktoré mešká do školy, nerešpektuje svojho učiteľa. Pacienti, ktorí meškajú na vyšetrenie, nemajú úctu voči svojmu lekárovi. Meškanie na zhromaždenie ukazuje neúctu k druhým, a čo je ešte dôležitejšie, k prítomnosti Pána medzi Jeho ľuďmi. Pravidelne chodiť neskoro pôsobí zjavným dojmom, že máš nízku mienku o úcte k Bohu.

Príst načas ukazuje charakter a buduje dôveryhodnosť. Ukazuje, že si spoľahlivý, dôveryhodný a usporiadaný jednotlivec, či rodina. Ak sa nestaráš o čas, o čo iné sa ešte nestaráš? Všimol si si, že začínať načas a končiť načas, to ide ruka v ruke? Ak človek zakaždým mešká na zhromaždenie, je takmer isté, že bude rozvláchny a natiahne čas, ak bude viesť zhromaždenie.

Príst načas ukazuje tvoje priority. Meškáš pravidelne do práce, do školy či na obchodné stretnutia? Prečo potom chodíš neskoro k Pánovi a na zhromaždenia Jeho ľudu? Každému sa môže stať, že občas mešká z nepredvídateľných okolností, či záväzkov v práci, ale keď tí istí jednotlivci prichádzajú každý týždeň rovnaký čas po začiatku zhromaždenia, jednoducho to ukazuje na chybu v prioritách.

Príst načas ukazuje pokoru. Videl si niekedy heslo: „Vždy neskoro, ale oplatí sa počkať“? Premýšľaj o tom. Bez priameho vyslovenia, no neskoré príchody hovoria: „Ak meškám a vyrušujem, či zdržujem ostatných, je to v poriadku, pretože ja som nad týmto všeobecne prijímaným harmonogramom.“

Príst načas hovorí: „Nechcem nič zmeškať!“ Úvodná pieseň často udáva tón zhromaždenia. Úvodná modlitba je nesmierne dôležitá. Úvodné slová mocnej kázne, ktorú Pán položil na srdce slúžiaceho brata, sú podstatnou súčasťou celého posolstva. Ty si ich však zmeškal! Povieš však: „Lepšie neskoro, než nikdy.“ Áno, no ešte lepšie je nikdy nepríst neskoro.

Lepšie je nikdy nepríst neskoro.

Príst načas ukazuje úctu k Písmu: „Všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku“ (1. Kor. 14:40). Aký krásny pohľad je na rodinu, ktorá príde načas, včas si sadne, zaujme svoje miesto medzi Božím ľuďmi a je pripravená začať v ustanovený čas; bez náhlenia, bez zmätku, bez neporiadku. Týchto pár minút pred zhromaždením nám dáva čas utíšiť svoje srdcia, usporiadať svoje myšlienky a sústrediť sa na Toho, ku ktorému sme sa zišli.

Pár minút pred zhromaždením nám dáva čas utíšiť svoje srdcia, usporiadať svoje myšlienky a sústrediť sa na Toho, ku ktorému sme sa zišli.

Prísť načas ukazuje dobrý príklad. Povzbudzuje to druhých, aby činili rovnako. Podporuje to atmosféru úcty a poriadku medzi Božím ľudom. Taktiež to robí dojem na neveriacich. Predstav si návštevníka, ktorý príde na čas, len aby zistil, že mnohí z „členov“ prídu neskoro, v zmätku a to všetko počas celej prvej polovice zhromaždenia. Aký dojem to zanechá na jeho či jej myslí? Že „v pravde je Boh medzi vami“, alebo že „nikto sa tu nestará“?

Ak bývaš 15 minút od miesta zhromaždenia, naplánuj si odchod 25 minút pred začiatkom. Ak máš malé deti, musíš sa začať pripravovať na odchod hodinu včas! Skúsenosť mnohých generácií nás naučila, že dosiahnuť pravidelnú presnosť si vyžaduje disciplínu, usilovnosť a pozornosť k detailom.

Na stene starej miestnosti zhromaždenia som raz videl zarámovaný obraz obsahujúci nasledovné svojrázne, ale mocné slová:

„Prichádzaj včas na všetky zhromaždenia:

Sám kvôli sebe

Ak meškáš, je ti teplo, si uponáhľaný, rozrušený a nemôžeš radostne chváliť; prichádzaš unavený, mrzutý a zahanbený: tvoja myseľ a telo nemajú priestor na zamyslenie a odpočinok. Okrem toho,

Kvôli ostatným

Príklad je nákazlivý; neskorý príchod narúša spoločenstvo, vyrušuje ticho, vytvára zmätko a bráni ostatným v tichosti sa zamyslieť. Ďalej,

Kvôli Pánovi

Keď druhí vidia tých, ktorí neskoro prichádzajú do zhromaždenia, dáva to len príčinu k myšlienkam a rečiam.

Keď príde hodina, prichádza Pán a všetci majú byť na svojich miestach, aby ho prijali; nie On má čakať na svoj ľud.

„A anjel, ktorého som videl stáť na mori a na zemi, pozdvihol svoju pravú ruku k nebu a prisahal na živého na veky vekov, ... že už viac nebude času.“

(Zjavenie 10:5-6)

Aký úžasný výjav! Mocný anjel stojí na zemi a na mori a pozdvihuje svoj hlas. Jeho vyhlásením končí čas. A potom večnosť! Tento deň prichádza a môže byť už veľmi blízko. Aký hrozný bude koniec tých, ktorí neprijali pozvanie Pána Ježiša, kým bol čas! Príď k Spasiteľovi dnes. „Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“ (2. Kor. 6:2). —E. MacLelland

Ó, koľko plaču a kvílenia, keď sa stratení dozvedeli svoj osud; volali na skaly a hory. Volali, ale ich modlitba prišla príliš neskoro! —Bert Shadduck

STAČÍ KRISTUS?

Matthew Cain

Už som plný

Predstavte si, že vám naservírovali dokonalý obed, taký, ako si ho predstavujete. Mäso dokonale pripravené, zelenina tak, ako ju máte radi, správne množstvo prílohy a šalát poliaty tým najlepším dresingom, aký ste kedy ochutnali. Porcie sú štedré, užívate si jedlo a ste plní a spokojní. Avšak potom, čo ste sa nasýtili týmto zdravým a chutným pokrmom, predložia vám obrovský kus dezertu, napríklad veľkú maslovú tortu. Oplýva tukom, cukrom, sirupom a maslom. Múdro odmietnete, ale keď vás nútia a povedia, že to „ešte zlepší váš zážitok z jedla“, podľahnete pokušeniu. Boli ste už plní, no natlačíte to do seba. Počiatkový pocit viny je prekrytý chuťou, ktorá sa rozlieva vo vašich ústach. Možno mal váš hosťiteľ pravdu – naozaj ste potrebovali niečo viac, než dobré, zdravé jedlo... to, ktoré vás už uspokojilo a naplnilo. Avšak potom sa tento nezmyselný dezert plný kalórií usadí vo vašom žalúdku. Váš pôžitok z dokonalého obeda je zabudnutý. Uspokojenie je vystriedané sklamaním. Je vám tak nepohodlne, že nemôžete ani chodiť. Boli ste zavedení;

nepotrebovali ste viac, než vás uspokojilo na začiatku.

Satanove náboženské nástroje

Tento príklad samozrejme netreba brať doslovne. To, čo nám Kristus dáva, je oveľa viac, než plný žalúdok. On je však Chlieb života, ktorý nasycuje náš duchovný hlad (Jána 6). Jedným zo satanových najčastejších nástrojov, ktorými činí svedectvo kresťana menej rozhodným a účinným, je, že pokúša Pánov ľud potrebou dodatočných náboženských zážitkov okrem viery v Krista. Nemôže poprieť, čo Kristus pre nás učinil. Chce však, aby sme verili, že existuje niečo viac, než sme sa naučili v evanjeliu o Kristovi, niečo hmatateľnejšie a vzrušujúcejšie. Možno to je ťažko nájsť, avšak tí, ktorí tieto zážitky našli, vedia, že to je skrátka hlbšia duchovnosť. Tak, ako veľká maslová torta spomenutá vyššie, aj tieto duchovné zážitky smerujú k nášmu telu. A keď sa zmenšuje naša radosť v Kristovi samotnom, naše kresťanské chodenie sa stáva menej kresťanským. Kristus plus čokoľvek iné nás naplňuje menšou radosťou v Kristu.

Maslová torta prvého storočia

Presne toto sa stalo v Kolosách v prvom storočí a je to podobné aj svedectvu kresťanov dvadsiateho prvého storočia. Falošní učitelia ovplyvňovali veriacich v Kolosách zvláštnou zmesou náboženského synkretizmu (miešanie rozličných náboženských filozofií). Na základe toho, ako Pavel bojuje s týmto bludom v Kol. 2, proti-kristovské učenie bolo zmesou židovského zákonníctva, východnej mystiky a ľudmi vymysleného asketizmu. Tento synkretizmus popieral dostatočnosť Krista, zvrchovanosť Krista a uspokojenie, ktoré Kristus dáva. Duchovná plnosť nepotrebuje nič iné, než Krista: „Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne, a ste v ňom naplnení“ (Kol. 2:9-10).

Maslové torty dvadsiateho prvého storočia

Kristovo meno bolo unesené a zmiešané s rozličným náboženským prekrúcaním „slova pravdy, evanjelia“ (Kol. 1:5). Mormóni možno povedia: „Nikto nie je taký Spasi-

tel, ako Ježiš,“ avšak ich viera v po-biblické zjavenia a duchovný bratský vzťah medzi Ježišom a Luciferom ukazujú, že nie sú z Boha. Tak, ako iní, vyznávajú, že vyvyšujú Kristovo meno, avšak potom Ho znižujú učením o spasení zo skutkov. Zatiaľ čo judaizmus je pre kresťanov dneška málo lákavý, zvyšky zákonníctva, ktoré z neho pochádzajú, naďalej pretrvávajú. Niektorí sa cítia duchovnejšími, ak dodržiavajú prísne stravovanie čisto z náboženských dôvodov. Avšak pokrmy vedú k nadúvaniu sa a pýche namiesto zdravej túžby po Kristovi. Pre iných je to niečo citovjšie, napríklad vzrušujúce, údajne duchovné letničné zážitky.

Je zaujímavé, že charismatické hnutie urobilo zo Svätého Ducha iba bábku, zatiaľ čo úlohou Svätého Ducha je zjavovať Krista, nie seba samého (Jána 15:26; 16:14). Nie je bez významu, že Svätý Duch je iba raz spomenutý v epistole Kološanom – je to preto, „aby on (Pán Ježiš) bol vo všetkom prvý“ (Kol. 1:18). Východný mysticismus sa dotýkal veriacich v Kolosách, avšak je nebezpečným aj pre kresťanov dneška. Či je yoga podávaná ako Bikram alebo Hot, prenatalna alebo dokonca kresťanská, je založená na hinduistickej filozofii. Naťa-

hovanie, cvičenie a hlboké nádychy nie sú hriešne... ani nepotrebujú program vyvinutý na základe východného náboženstva. Východné náboženstvá údajne tiež prispievajú k pluralistickému mysleniu, v ktorom je úzkoprsé trvať na tom, že každý mimo Krista je nutne stratený a zahynie. Je to starý blud maskovaný ako stará múdrosť a pýcha ľudského rozumu maskovaná

Napriek úprimnej viere, riešenie hriechu mimo Krista neexistuje.

ako pokora. Napriek úprimnej viere, riešenie hriechu mimo Krista neexistuje. „Čo má smysl v múdrosti v samozvolenom náboženstve a v takej pokore jako aj v nešetrení tela, kým to nemá nijakej ceny a je iba na zasýtenie tela“ (Kol. 2:23).

Sme naplnení v Kristovi

Život duchovného rastu a uspokojenia pochádza z „držania sa hlavy, odkiaľ celé telo skrže poje a sväzky zaopatované výživou a spolu viazané, rastie vzrastom Božím“ (Kol. 2:19). Boh nemá tajomnú cestu k duchovnej extáze, ktorá by dala niektorým zasväteným plnší typ viery. Božím tajomstvom je „Kristus, v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a známostí“ (Kol. 2:2-3). „Lebo sa zaľú-

bilo Otcovi, aby v ňom prebývala všetka plnosť“ (Kol. 1:19). Dokonalosť v Kristu a uspokojenie, ktoré dáva, si svet, ktorý túži len po uspokojení tela, neváži.

Uznanie, kto je Kristus, čo v ňom máš a kým v ňom si ťa nenechá sklamaným.

Uznanie, kto je Kristus, čo v ňom máš a kým v ňom si ťa nenechá sklamaným. Nebudeš musieť viac hľadať dodatočné ľudské náboženské predpisy. Nenechaj sa zviest' satanovými maslovými tortami. „A tak tedy, jako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom choďte, zakorenení a budovaní na ňom a upevňovaní vo viere, jako ste naučení, hojnejšie v nej ďakovaním“ (Kol. 2:6-7). Jedna praktická rada: venuj čas úprimnej príprave srdca na Pánovu pamiatku. Je to jednoduchá pripomienka, z ktorej telo nemá nič – je to vzácna chvála zameraná na Krista. Pravidelné sytenie sa Ním zväčší tvoju radosť z Jeho pamiatky. Potom sa všetky maslové torty budú zdať zbytočné a prázdne, pretože budeš vedieť, že už si „plný“ v Kristu. Váž si Ho a tvoj zväzok s Božím ľudom skrže Neho, pretože „Kristus je všetko vo všetkom“ (Kol. 3:11). Kristus plus čokoľvek dáva menšiu radosť z Krista.

DOBŘE ZVESTI Z NEBA

„Pozor na medzeru“

V mnohých krajinách znie toto varovanie cestujúcim, ktorí nastupujú a vystupujú z vlaku a upozorňuje ich na medzeru medzi dverami a nástupišťom, ktorá by im mohla spôsobiť zranenie. Táto fráza bola prvýkrát použitá v londýnskom metre v roku 1969. Táto medzera je spôsobená skutočnosťou, že niektoré nástupištia sú zakrivené, zatiaľ čo vlak je rovný. Toto varovanie znie tiež tam, kde je nástupište a podlaha vlaku v rôznej výške. Existujú teda dve podstatne odlišné príčiny tohto problému. Stáva sa to na celom svete a vyhlásenie „pozor na medzeru“ je v týchto krajinách bežne používané.

Možno sa pýtate: „Čo to má spoločné so mnou?“ Možno ste si nikdy neuvedomili obrovskú medzeru, ktorá je medzi Vami a Bohom. Ak do tejto medzery spadnete, dôsledky sú mimoriadne vážne. Jedna vec je zraniť si telo; avšak úplne iná je stratiť dušu.

Táto duchovná medzera vznikla, keď do sveta vstúpil hriech. Boh stvoril svet v úplnej dokonalosti a mal potešenie v obecnstve s Adamom, ktorého taktiež stvoril. Boh dal Adamovi iba jedno obmedzenie: „Ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1. Moj. 2:17). Adam neposlúchol a výsledkom bolo, že hriech vstúpil do ľudského pokolenia. Každý človek je preto postavený pod hriech: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili... neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi.“ (Rim. 5:12,19). Skutočnosť, že Boh je zvrchovane svätý a človek je hriešny znamená, že medzi Boha a človeka vstúpila neprekonateľná priepasť. Hriech a Boh nemôžu prebývať spolu a v nebi nebude žiadny hriešnik.

Poviete: „Ak sú všetci hriešnici, potom nebo bude úplne prázdne, ale v evanjeliu Lukáša 14:23 si čítame, že nebo sa má naplniť. Nie je v tom rozpor?“ Odpoveď je slávna. Všetko, čo bolo potrebné pre odstránenie prekážky nášho hriechu, preklenie priepasti a umožnenie nášho prístupu k Bohu, dokonale a navždy vykonal Boží jednorodný a milovaný Syn, ktorý zomrel v utrpení na kríži na Golgote, neďaleko Jeruzalema. Nemôže byť táto medzera prekonaná našimi skutkami a náboženstvom? Peter káže v Skutkoch 4:12: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ Pán Ježiš Kristus, Boží Syn, povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprije k Otcovi, len skrze mňa.“ (Jána 14:6). Znova čítame v Efež. 2:8-9: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ Je iba jeden jediný Človek, ktorý nesie charakter tých, čo sú na oboch stranách tejto medzery, Boha aj ľudí. Iba On môže preklenúť túto priepasť: „Lebo je jeden Bôh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých, svedectvo to vo svojich časoch.“ (1. Tim. 2:5-6). Tí, ktorí vzali úžitok z toho, čo vykonal On na Golgote, sa nemusia starosť o svoj večný údel, pretože sú zmierení: „...boli sme smierení s Bohom skrze smrť jeho Syna.“ (Rim. 5:10).

Ako môžeme vziať úžitok z Jeho diela? Ten, ktorý premostil medzeru je schopný preniesť cez ňu každého, kto príde k Nemu s prosbou a On sa postará o jeho bezpečnosť. Istý muž sa spýtal túto otázku a dostal veľmi jednoduchú odpoveď: „Pánovia, čo mám činiť, aby som bol spasený? A oni povedali: Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený.“ (Skut. 16:30-31).

Môžete mi ukázať cestu do neba?

Jedno ráno si naša jednotka držala pozíciu na prvej obrannej línii, keď sme sa odrazu ocitli pod ťažkou paľbou nepriateľa. Nastala silná explózia a čierny dym zahalil naše zákopy. Kúsky bomby leteli ponad naše hlavy. Jeden zasiahol chudáka Berta, a on padol. Jim a ešte jeden kamarát skočili k nemu a dotiahli ho do bezpečia zákopu. Stále bol nažive, no jeho zranenia boli také rozsiahle, že sme vedeli, že to neprežije. Jim a niektorí vojaci našli prázdne vrecia na piesok a starý vojenský kabát, a tak ustlali pre Berta miesto v zákope.

Nestihli sa ani vrátiť na svoje miesto, keď počuli slabý hlas: „Môže mi niekto ukázať cestu do neba?“

Jim skočil späť k Bertovi a povedal: „Cesta do neba? Ľutujem priateľa, ale neviem. Opýtam sa vojakov, či niekto vie.“

Jim priskočil k prvému vojakovi, ktorý stál pri ňom v zákope a pýtal sa ho, či vie povedať Bertovi o ceste do neba. Odpoveď bola: „Nie!“, a tak išiel Jim zákopom ďalej a pýtal sa vojakov, no odpoveď bola stále tá istá.

Keď sa táto otázka niesla celým zákopom od vojaka k vojakovi, prišla až po šestnásteho vojaka, a aj jeho odpoveď bola rovnaká: „Nie!“ Ani jeden s týchto kamarátov nevedel pomôcť zomierajúcemu Bertovi, aby našiel cestu do neba.

Odkedy boli odvedení do armády, boli spolu, keď sa pripravovali a cvičili na vojnu. Boli spolu, keď boli vylodení na nepriateľské územie, stále boli spolu. Tak sa z nich stali kamaráti na život a na smrť. Keď teraz vidia zomierajúceho kamaráta, je to strašné, že mu nevedia pomôcť. V iných okolnostiach by človek našiel slová potešenia pre priateľa, aj keby to boli slová nie celkom pravdivé. No v týchto chvíľach, keď je všade vôkol smrť a utrpenie, umierajúci kamarát chce počuť pravdu.

Otázka prišla až po sedemnásteho vojaka. Úsmev zažiaril na jeho tvári: „Áno, ja viem odpoveď, no teraz nemôžem opustiť moje postavenie v šíku.“ Rýchlo vytiahol malú knižku, Nový Zákon, a nalistoval stránku s textom Jána 3:16. „Označím roh na tomto liste a nájdite podčiarknutý text. Povedzte Bertovi, že toto je cesta do neba.“

Nový Zákon a zvesť sa rýchlo niesla späť frontovou línou, až prišla k Jimovi. On sa sklonil k Bertovi a dotkol sa jeho pleca. Keď pomaly otvoril oči, Jim mu povedal: „Dostal som odpoveď. Tu je cesta do neba!“ Otvoril knižku a začal nahlas čítať text: „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“

Bertove oči spozorneli a upíjal každé prečítané slovo. Jim, ktorý bol najväčší chlap v našom družstve, kľučal v zákope a držal v ruke malú knižočku, Nový Zákon, a so slzami v očiach opakovane čítal životaschopné slová svojmu zomierajúcemu kamarátovi: „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“

Pokoj sa ukotvil na tvári zomierajúceho Berta, keď šepkal slabým hlasom: „... aby nikto, kto verí...“. Po chvíľke ticha poslednýkrát otvoril oči a posledným dychom zašepkal: „... aby nikto, kto verí...“. Opustil bojové pole a kamarátov, aby sa stretol s Kristom. Toto bola predivná zmena pre Berta, v okamihu sa našiel v prítomnosti svojho Spasiteľa.

Po tomto zážitku som sa aj ja stretol s mojím Spasiteľom. Chcem vás uistiť, že toto je opravdový pokoj. Poznať pravdu. Ježiš je skutočný Spasiteľ. On povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa.“ (Jána 14:6). On tiež povedal: „Ja som dvere. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený!“ (Jána 10:9).

„Krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ (1. Jána 1:7). On zomrel, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás mohol doviest' späť k Bohu. On je teraz posadený po pravej strane Boha a korunovaný je slávou a ctôu. On je jediný Spasiteľ a jediná cesta do neba. Nestačí len vedieť o tejto ceste, potrebné je nastúpiť na túto cestu bránou, ktorou je Pán Ježiš sám.

„A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skutky 4:12)

„... Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov“ (1. Tim. 1:15)

„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený.“ (Skutky 16:31)